

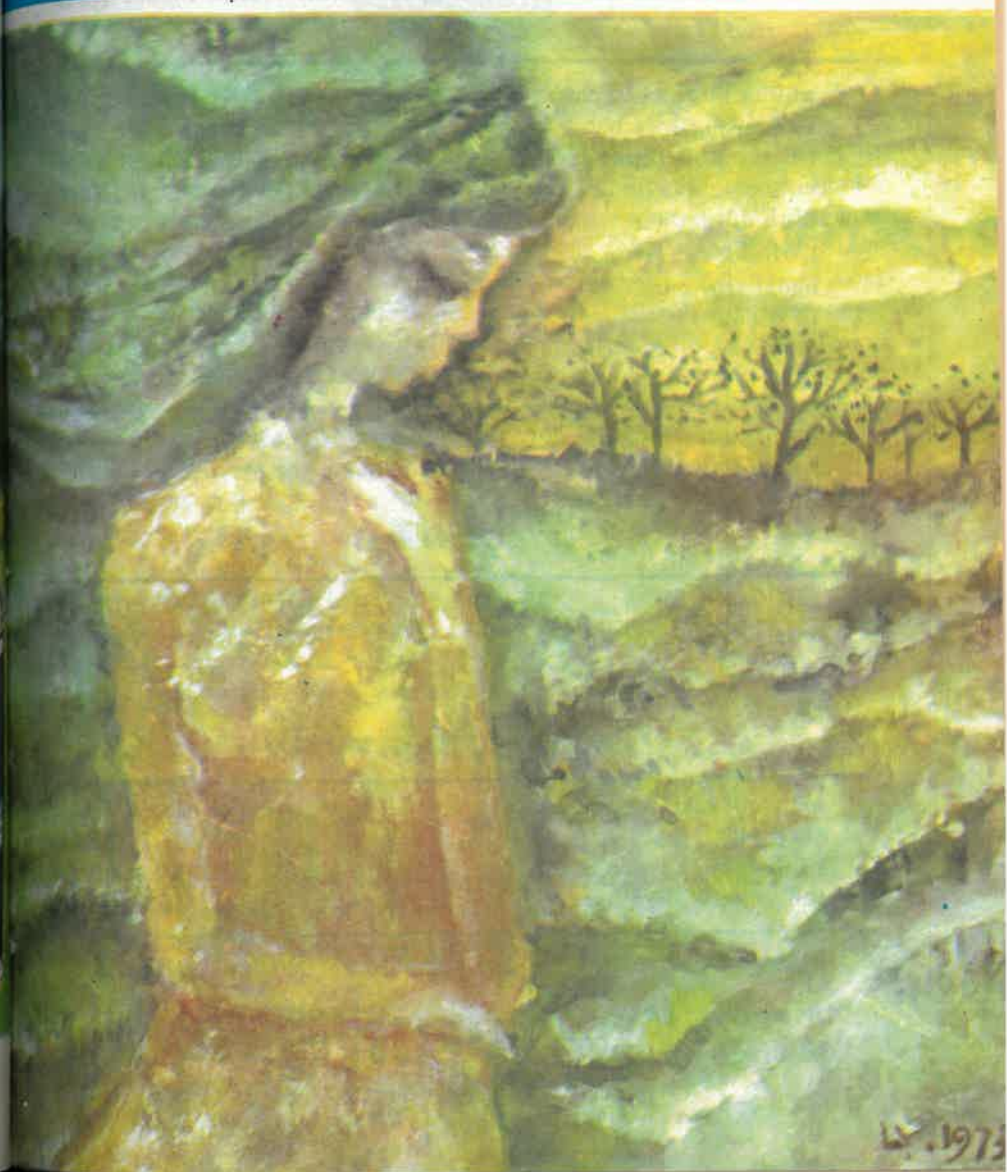
10877
AP 215
T924 +

Do Võ Phi Hùng Cũn Sĩ Pectus Kỳ (1977-78) tãng Nuyễn Chiểu Bổng chủ: Kùu Sách Hũa Chiãn Tệp Đường

106

tuổi ngọc

tuần báo của yêu thương

CHỦ NHIỆM CHỦ BÚT : VŨ MỘNG LONG
 QUẢN LÝ : ĐẶNG XUÂN CÔN
 THƯ KÝ : ĐINH TIẾN LUYỆN
 PHÁI VIÊN : PHẠM ĐÌNH THỐNG

T U Â N B Á O R A N G À Y T H Ứ N Â M

9B115 Thánh Mẫu, Chi Hòa — Hộp thư : 1146 — Điện thoại : 40822

V Ă N

những bước chân mưa
 mưa trong mắt hạ
 rối tóc nhớ thương
 cơn mưa đầu mùa hạ
 đỉnh đồi mưa
 trời vẫn còn mưa
 ngoài trời mưa
 từ ô cửa
 mưa xa

ĐỖ THỊ HỒNG LIÊN
 HOÀNG TRANG KHÁNH
 NGUYỄN THỊ TƯỜNG VÂN
 LŨY ĐỨC NGHIỆM
 HOÀNG DU THỤY
 N.T. ÁI LINH
 TỊNH KHA
 LÃNG THANH
 P. PHUỘNG

T H O

huy tướng. nguyên đạt. nguyên mây thu. tôn nữ thu dung.
 trần thành thạch. lê hà thăng. tạ nghi lễ. th. ph. phạm khánh
 vũ. trần văn nghĩa

TRUYỆN DÀI

anh chi yêu dấu
 mưa nguyệt cầm
 một chút mưa thơm
 người con gái mắt nai

ĐINH TIẾN LUYỆN
 TỪ KẾ TƯỜNG
 MƯỜNG MÀN
 KIẾN VÀNG

MỤC THƯỜNG XUYÊN

biết một biết mười
 چاپ پوه
 bệnh mới lớn
 tuổi ngọc và bạn ngọc

NGUYỄN THẾ
 TÒ HỢP KIẾN
 NGUYỄN TUẤN ANH
 TÒA SOẠN

BIÊN LAI SỐ 597/BTT/NBC NGÀY 24-4-1971

từ ngày 14-6-1973
 đến ngày 21-6-1973

số 106

năm
 thứ
 ba

giá 80đ.

TRƯNG CẦU Ý KIẾN BẠN NGỌC

Sau số báo Đề Nhị Chu Niên 100 trang nặng tay, 105 chỉ còn là một Tuổi Ngọc mỏng manh, nhẹ tênh. Nhìn nhau ngậm ngùi, anh em Tòa soạn kiêng một lời nói nào đó phải giữ, và rất có thể thoát ra là một lời than thở. Vui hay buồn là nụ cười hay là hạt nước mắt thì người ta nghĩ bất quá như thời tiết có thể xảy tới, thay đổi có chu kỳ. Quen thuộc nhưng không bao giờ nhàm chán. Quen thuộc nhưng lúc nào cũng hình như mới. Chỉ có những lời than thở, làm như không thể thoát được. Là cái không khi nặng nề trong một cái hộp kín. Mỗi một giọng than thở nghe chán làm sao. Ca mỗi một bài ca... con cá, ngán ngẫm hết sức. Thế là anh em Tuổi Ngọc sắp « diên lên rồi đây » Cái « diên » như thế này : Thay vì bước ngược để chinh phục những khó khăn thì Tuổi Ngọc lại bước xuôi để chịu những thử thách mới. Một vài tháng nữa đây sẽ có dòng đảo những tờ báo dư hơi, ngả kênh. Một thị trường chằng cạnh tranh mà đồng nghiệp buông tay nhau rơi rụng, trường hợp không đáng khayển khích chút nào hết. Giá giấy không xài thang nữa mà xài cánh, bay vù vù. Tuổi Ngọc rớt từ khổ lớn xuống khổ nhỏ đau điếng. Tự ái cơm của « con nhà nghèo » dồn ú một cục. Diên lên rồi đây. Chết một lần, chết cho hách. Chủ nhiệm đã liên lạc với nhà phát hành, rất có thể Tuổi Ngọc sẽ 100 trang xuất hiện đều đều hàng tuần. Tăng cường thêm nhiều phần, canh cải nội dung để trở thành một tuần báo « hách » nhất thiên hạ. Dĩ nhiên là giá bán cũng phải bặng hay vượt hơn số trang. Anh em tòa soạn coi ý định này như một sự diên lên. Thà diên lên rồi ngả kênh, còn hơn ngồi quẹt lửa mãi lửa không lên mà than thở. Dù sao thì Tuổi Ngọc cũng rất mong đợi ý kiến của các bạn ngọc như là một cuộc trưng cầu ý kiến quan trọng nhất, quyết định một sự tồn tại hay ra đi.

tuổi ngọc

mưa trong mắt hạ

HOANG TRANG KHÁNH

Trên vuông cửa hẹp của những tháng ngày bất định, Thụy đứng đó và nhìn xuống sân trường kể bên dưới thấp, trời chiều vào hạ lãng đãng mây trắng, nắng chiều Đà Lạt thật nhạt. Có một cái gì xót xa lên mắt lên môi. Cây phượng cuối sân trường ban sáng đã rụng xuống những cánh hoa màu đỏ, như một vết thương đã lành từ lâu lắm rồi ra. Mùa hè về thật rồi!

Ở bên kia phất phới những tà áo trắng cuối cùng còn lại, rồi sắp trả lại cho sân trường một im vắng đến buồn nản của những ngày hè. Tự dưng Thụy thấy tiếc khi không còn qua vuông cửa này, nàng thấy ồn ào của những buổi tan học; của khoắc khoải lo âu. Như một cơn mưa thoáng qua, nàng bỗng buồn lạ lùng, buồn hơn bao giờ, mặc dù Thụy đã đứng nhìn biết bao mùa hè đi qua ngôi trường này rồi, biết bao mùa hè đi qua cuộc đời mình. Dĩ vãng một thời học trò bỗng trở về với Thụy. Như hạt bắp vào một hố sâu.

Ngày trước thuở tóc Thụy hãy còn chấm vai, ngày Thụy mặc cái áo dài trắng đầu đời đến trường, biết nhớ, biết thương. Tất cả kỷ niệm của thời học trò bắt đầu in mãi vào trí nhớ Thụy. Hình như là năm học đệ tứ thì phải, tất cả đều đẹp đối với nàng. Đẹp từ con đường trải nhựa hai bên cỏ may dẫn đến trường, từ hàng cây sao cao vút vì vu gió lộng, những buổi tan học đếm bước cùng con Vi, con Yến. Nàng những tưởng mãi mãi vẫn đẹp. Nhưng rồi ngôi trường thân yêu đồ nát, căn nhà của Thụy cũng không còn. Năm ấy nàng phải chịu hai cái tang lớn nhất đời người, điều mà Thụy không bao giờ dám tưởng tượng nổi. Ngày đưa đám tang cha mẹ, Thụy mê man trong bệnh viện,

một vết thương để lại nơi Thụy với đôi chân tê liệt. Rồi theo thời gian Thụy cùng chị Ngân, người chị thân yêu duy nhất còn sống sót về miền cao nguyên này và cũng từ đó vĩnh viễn nàng không còn thú cấp sách đến trường...

— Thụy ơi, mai nghỉ hè rồi mi, mi mơ mộng gì thế?

Tiếng của nhỏ Ái ào ạt lên cầu thang trong một òa vỡ kéo đến bất ngờ phá tan giòng tâm tưởng của nàng. Thụy cười:

— Tao đang nghĩ về dĩ vãng, buồn quá mi ạ! Thế anh Huy đâu sao không đến cùng mi?

Ái đùa:

— Gặp cái hỏi anh Huy rồi à! Ờ mà sao mi hỏi ta?

Thụy với chiếc xe lăn đến bên bàn với vẻ khó nhọc:

— Thì thường ngày mi và anh Huy cùng đến một lượt, thế bộ anh ấy hôm nay không đến hỉ?

Ái nhìn Thụy và bỗng xót xa cho bạn, nàng không dám đùa nữa, với Thụy đã một thời đau khổ và với tấm thân tê liệt còn lại. Có lẽ Thụy sẽ đau khổ buồn tủi một đời. Hôm nay nàng lại đem đến cho Thụy thêm một tin buồn, rồi Thụy cũng sẽ buồn cả một đời:

— Thụy ơi! Mình đến cho Thụy một tin buồn Thụy à! Mai gia đình mình vào Sài Gòn rồi, vì anh Huy đòi về trong ấy dạy, à mà anh Huy có nói với Thụy chưa?

Thụy như rơi vào một mơ hồ kỳ ảo, thêm một lần buồn nữa đến với mình sao, thế là mình xa nhau sao anh Huy. Thụy, mày sinh ra để đón nhận tất cả mọi đau khổ trên đời này. Hãy can đảm mà nhận lấy đi Thụy. Trên đời này không cái gì vĩnh cửu cả, tất cả rồi sẽ bỏ mày mà đi mãi mãi.

Tiếng Ái xa dần:

— Thôi ta về nhà, còn phải mua một ít đồ cần dùng, chút xiu nữa anh Huy đến thăm mi đó.

Tiếng xe của Ái nổ dưới sân xa dần, bỏ Thụy lại với những im vắng nặng nề, nàng bỗng thấy sợ hãi thật, chị Ngân cũng bỏ nàng đi đâu mất từ lúc trưa.

Theo một đường thẳng từ chỗ Thụy ngồi đến chỗ Huy đứng, Thụy đã nhìn thật lâu: mái tóc rối lòa xòa dưới trán đẹp man dại, đẹp quyến rũ, đẹp phong trần. Từ khi cuộc đời buồn tẻ bắt đầu đến với nàng, Huy là người đầu tiên đem cuộc sống trở lại với Thụy, nàng tìm được ở Huy một tình thương chân thật nhất ngoài chị Ngân. Huy dạy Thụy học khi Thụy ngỡ ý muốn tiếp tục với sách vở, nàng còn nhận ở Huy được thật nhiều an ủi. Nhiều lúc nàng muốn hòa mình trở lại với cuộc sống thời học trò nhưng nàng mang mặc cảm bệnh tật không dám đến trường, mặc dù chỉ qua một cánh cổng hàng rào nhỏ trường trung học

đang hoạt động dưới kia. Ba năm rồi còn gì, Huy đã mang đến cho nàng sinh khí của cuộc sống mà hầu như đã chết từ lâu lắm. Huy lấy bài của Ai giảng cho Thụy nghe vì Ai và Thụy cùng một trình độ, Huy dạy ở trường học dưới phố, và mỗi chiều ghé thăm dạy nàng. Thụy những tưởng cuộc đời nàng sẽ không còn mây mù che phủ nữa. Thụy cũng không ngờ sẽ có một lúc nào đó Anh Huy cũng sẽ bỏ mình mà đi mãi mãi.

Huy quàng mầu tàn thuốc qua cửa. Anh lặng lẽ đến ngồi cạnh Thụy :
— Thụy biết anh sắp đi rồi chứ ?

Nàng bỗng òa khóc trên cánh tay Huy, nàng không còn đủ can đảm xác nhận hay phủ nhận gì nữa cả, dù sao Huy sắp đi rồi. Cái gì rồi cũng an bài như định mệnh cuộc đời của nàng.

Huy đỡ Thụy dậy anh bỗng có cái cảm tưởng như mình là một người đem đến cho Thụy tất cả những gì không may mắn nhất của đời này.

— Thụy nghe anh nói, hãy can đảm lên Thụy, bộ Thụy không thương anh sao ?

Thụy thấy tê tái, những lời Huy nói đây là lần cuối cùng Thụy nghe sao muôn đời không còn niềm vui nào đến nàng. Rồi Huy sẽ quên mình.

— Dù sao anh vẫn nhớ đến Thụy, anh vào Saigon chứ đi mất sao !

— Anh hứa viết thư cho Thụy nha !

Thụy chỉ còn thốt được một câu đó. Đã đến lúc tâm hồn nàng chùng hẳn xuống để không còn biết gì nữa. Rồi nàng sẽ còn đau đớn trở lại khi bóng Huy vĩnh viễn ra khỏi căn nhà này cũng như vĩnh viễn ra khỏi đời nàng.

Tiếng Huy vang như hơi thở :

— Mai anh đi, mong Thụy ở lại vui vẻ, có gì gởi cho anh ngày mai không Thụy ?

— Mai mấy giờ anh đi ?

— Sớm lắm, có lẽ sáu giờ phi cơ cất cánh.

— Rất tiếc em không đưa anh đi được, thôi anh đi bình an.

Buổi sáng hôm ấy, một người con gái đã dậy thật sớm, bên vuông cửa hẹp của những tháng ngày u buồn trở lại của thành phố sương mù, nàng âm thầm nhìn ra thật xa, nàng tiễn đưa Huy đi trong lặng lẽ như cuộc đời của mình. Giờ này Huy sửa soạn rời bỏ thành phố này rồi. Tự dưng nàng thêm được khóc. Và nàng bật khóc nức nở.

HOÀNG TRANG KHÁNH

TRẦN VĂN NGHĨA

PHẠM KHÁNH VŨ

mưa tháng năm nhớ chim gia long

ngoài vườn đầy những bóng mưa
nơi đây ghế nhỏ đời thừa, tôi ngồi
biết lòng lời cũ âm lời
nhớ bao chuyện trước bên người chạnh đau
trời đầy những bóng mưa mau
lòng đầy những sợi tơ nào vấn vương
ghế ngồi, tủ phận nguồn cơn
chim ơi, tiếng hót xưa còn hay không

ngồi nghe mưa nhớ nhà

ngoài kia trời đất mưa mù
hồn nghe thấm lạnh đường như đã nhiều
thân ta từ độ cánh bèo
biết về đâu hồi quê nghèo xa xăm

TRẦN VĂN NGHĨA

mưa giữa mùa tháng năm

tháng năm gió đập trên cánh biếc
mơ hồ đường phượng nở thành thang
em thôi mùa bay tôi mất biệt
mưa cuối mùa nhỏ xuống mệnh mang
cọng cỏ đầu hè thơm hương sữa
nghiêng cánh ve sầu khe khe bay
em tôi thấp dùm tôi dóm lửa
soi sáng hồn nhau trong đêm nay

và gió đùa vui dăm sợi tóc
mặt hồ thành nội cũng u sầu
em thả tình xanh trong lớp học
gọi hồn tôi tới giữa chiêm bao

tháng năm mưa gõ mềm trên ngói
và sâu bông phượng nở phôi phai
em như chim đề lòng tôi đợi
đường về hìn hắt khói mây bay

PHẠM KHÁNH VŨ

đỗ thị hồng liên

Có thật là người đã về hôm nay rồi không nhỉ? Một thoáng xanh bay ngẩn ngơ trong mắt tôi. Kh. Tiếng gọi thầm thương nhớ đến không nguôi. Là người. Là người thật đấy chẳng. Con đường nhỏ và dài hương quen biết và ngôi nhà thăm lặng chỗ che. Buổi chiều mưa tôi ngồi trong rạp ciné. Im lặng và thương nhớ đầy ắp trong hồn. Bóng tối vây đầy trong mắt. Tại sao thế nhỉ? Chị A. Em muốn ra khỏi chỗ ngồi này. Mưa gọi nhớ ở ngoài kia. Mưa rơi dài trên hàng lá xanh đầm ướt. Người đã về rồi đó. Thật như thế mà. Bởi, em nghe những bước chân vang nhẹ nhẹ làm thức tỉnh trái tim hồng rạo rây mưa và mưa. Oí chị A. Nhưng dường như tất cả chỉ là một giấc mơ xa xôi, ngẩn ngui. Quanh em chỉ còn bóng tối thờ dài.

Rất có thể là chiều nay người sẽ đến. Và trời mưa như lòng tôi đang mưa. Người sẽ đứng ngẩn ngơ trước cánh cửa quanh hiu khép lại. Người sẽ hỏi thăm với một chút đau thương những con chim nhỏ ẩn giấu đầu trong đôi cánh ngoan lặng lẽ. Giàn huỳnh anh cũ từ nay vắng giọng hót líu lo. Oí này Kh. người có về thật không chiều nay với những hẹn hò chưa bao giờ được thốt. Một, hai, ba, bốn, từng ngày đã trôi qua lặng tênh từ khi người quay mặt bỏ đi. Lối sỏi vỡ dưới chân đau rứa

xiết. Có những hàng cây trĩu xuống ưu phiền. Nụ cười đã tắt mất một chiều mưa trầm buồn tiếng nhạc.

Có ai tìm đến tôi không chiều nay? Hỡi cánh cửa một đời quen thuộc. Hỡi những con đường in những bước chân vui. Và nắng. Và mưa phố nhỏ. Có chia dùm tôi một chút nhớ thương về chốn ấy. Bởi vì sao tôi không hỏi và người cũng chẳng hẹn ngày về. Bởi vì sao chia cách vẫn là cái muốn đời tôi bắt gặp. Yêu chẳng. Yêu chẳng cái bóng của mình cổ đơn nhẩy múa? Có ai tìm đến tôi chiều nay không? Hỡi những hàng ghế xanh xao tiếng cười vụn vỡ. Hỡi những khuôn mặt lạnh lùng xa vắng đó quanh tôi? Ngủ đi L. ngủ đi L. Tôi ru hồn mình yên ngủ trong lòng tay nắm lại khi ra khỏi chốn này tôi sẽ gặp lại Kh. Gặp Kh. hay gặp lại những lối đường in dấu bằng khuôn. Người có về thật không như lòng tôi ao ước? Về thật không hở buổi chiều lẻ thê ảm đạm và ngắt ngảy quá đổi?

Kh. mùa này, thành phố vẫn còn mãi ngủ trong mưa sương nhẹ nhẹ. Quanh những lối đường đến ngôi trường áo xanh hoa vàng còn chưa nở hoa còn ngậm nụ nên bướm vàng chẳng về nhẩy múa như mơ, như ngày xưa nắng hôn tà áo mỏng. Như những lần tan trường quần quít gót chân về và bờ vai chạm nhẹ. Từ ngày cây thay lá mới và Kh. về chốn ấy, màu xanh đã phai phai bao giờ không biết. Kh. mặc áo trắng đi học trường S.P. Mùa gì thì hoa quả nở toại bờ bên lối ấy? Mùa gì thì lá rụng ngập lối đi và mùa gì thì khói hương sẽ vương đầy mắt nhớ? Và chẳng còn, chẳng còn gì nữa cả. Một thời thân thiết đã đi qua, nhẹ nhàng mỏng manh như sương khói bên trời. Và về sau sẽ ra sao đây Kh. khi mỗi chốn đi về đều có nỗi buồn vui riêng biệt.

Đã có một thời người là cơn gió sớm mai nồng nàn hương bách thảo. Là Kh. với môi cười gắn bó trong nhau thay cho lời ước hẹn. Đã có một thời những cánh chim rủ nhau về hội ngộ. Sớm mai chim hót. Sớm mai chim cười. Hạnh phúc gắn hờ trên ngọn cây cành lá khẳng khiu như sương, trong vườn khuya về sáng cùng ngấm một mặt trời và vỡ chết bên nhau như những bài thơ nhỏ nâng niu rồi sẽ bị bỏ quên trong ngăn kéo thời gian. Oí này Kh. một nụ cười có thể nào chia được tôi hai lần? Và chiếc bóng bao giờ cũng lẻ loi cùng khắp. Làm sao biết được người đang ở một chỗ nào, cách gần nhau dài ngắn bao nhiêu, làm sao biết được người đang nghĩ đến ai đang buồn vui, khổn khó. Có bao giờ tôi được làm chiếc bóng của chính người, nhỏ nhoi cúi mặt. Nếu là loài chim tôi đã bay đi cùng khắp để cùng người thở một nhịp vui.

Nếu là gió tôi đã sẵn lòng thổi đầy lòng người những nhớ thương tình tự không nguôi; đã sẵn lòng thổi dập những muộn phiền của người quay quắt. Nhưng tôi chỉ là tôi. Cánh mỏng của một loài chim thiên di chẳng có tâm hồn trĩu đầy quá dễ khó thể làm gió bay đi. Kh. ở đây chỉ có mưa trên hàng cây xanh giục giã, chỉ có lòng tôi thổi thục một nỗi buồn. Làm sao biết được rằng người đã trở về chưa trong thành phố muộn màng vắng mặt.

Chiều nay khi tôi bước chân ra phố. Những cánh gió thân thuộc ngày xưa đã lại một lần kéo về trên sân cỏ. Và tôi nghĩ rằng người cũng sẽ trở về như thế. Đợi chờ. Người có biết là gì không nhỉ? Là ngày tháng kéo dài ra quá quắt, là tim chết đứng mỗi bước chân xao xác, mỗi lần tờ lá rụng bay hương. Là tuyệt vọng mỗi một ngày nắng tắt, đêm đen ngòm kết chuỗi nhớ thương. Kh. Tôi gọi người để không còn biết bao giờ sẽ được lời đồng vọng.

Qua bao con đường u ám bóng chiều. Qua bao phút giây ngồi im lặng nơi bóng tối vây đầy. Tôi chẳng còn là tôi ngày ngộ. Chị A. Em vẫn muốn đi ra khỏi chỗ ngồi này. Bởi, mưa gọi nhớ ngoài kia. Con đường nhà Kh. năm đó. Người đã về rồi, em biết. Người đang đứng sau cánh cửa xanh khép hờ và nhìn lại một trời mưa bay. Bởi người vẫn yêu những chiều mưa như hôm nay, như yêu mắt em tối màu đêm đầy đặc. Cũng có thể người đang đứng nơi khuôn sân cũ, lòng thăm đau đớn như đứng trước một cảnh tiêu sơ hoang phế. Vì sao hử chị A. mà cỏ mọc tràn lan, mà những cánh tường vi của người đều run rẩy quay mặt đi một phía. Người sẽ nghĩ gì khi ngó thấy. Người có biết chẳng là riêng em vẫn mãi mãi đợi chờ. Không. Lần sau em sẽ không muốn bước chân ra khỏi chỗ ngồi quen thuộc bên song cửa. Có thể người sẽ đến bất cứ phút giây nào, rất đời tình cờ.

Kh. thân yêu. Mùa cũ nào vẫn còn ngát hương trên vai mềm óng ả. Bao giờ người trở về đi nữa, thành phố này vẫn còn giăng ngập khói thu vàng.

Tôi chỉ muốn hỏi mỗi một điều đã làm tôi ngây ngất. Hỡi gió, hỡi mây, hỡi tường cao, gương sáng loáng. Có thật chăng chiều nay người đã trở về như lòng tôi vẫn ước ao?

ĐỖ THỊ HỒNG LIÊN

HUY TƯỜNG

THƠ TẶNG

Bữa hôm qua, ở trên mộ hoa
Các em đến áo trắng như là
Hồn tôi bay giữa nghìn năm trước
Chạm đáy thiên thu, khóm nguyệt tà
Ồ không, làm sao mà biết được
Các em con gái tuổi mười lăm
Buổi đầu tôi gặp, hoa vừa trổ
Một cụm, trời ơi như trăm năm
Tôi nhớ rồi, có mưa lay bay
Các em ngược gió đôi thu này
Tôi đứng co ro cùng trăng vỡ
Đêm, ô đêm ướt sưng bàn tay

Các em nằm ửng như cỏ dại
Tôi bỗng trên tay bóng hoang sơ
Cúi xuống lặng em màu hương bạo
Cái thương, cái nhớ, cái hôn mờ
Và nữa, các em vì sao khộc
Tôi im nghe trăng rã, ngoài đêm
Tôi sợ quá các em nào biết
Tiếng gì vừa rớt giữa vô biên

Hải một bông hoa, kìa trăng rụng
Tan tành giọt lệ giữa đêm thâu
Tôi thấy chập chờn đôi cánh thoáng
Bay vào khép mộng viết tên nhau

Và tôi đứng trong hồn thơ nhỏ
Viết dăm lời sương khói ngậm ngùi
Cùng một chút tình trao diễm tuyệt
Các em ơi, xin giữ lấy bên đời

Các em ơi, xin giữ lấy bên đời
Thơ sẽ vọng lúc chiều ngất ngưởng mất đẹp...
HUY TƯỜNG

TẶNG HẠNH

n.t
ái linh

ngoài
trời vẫn
còn
mưa

Từ những tháng ngày nào không hay biết, nắng đã âm thầm rời bỏ cuộc vui. Để một buổi sáng nào dậy muộn, nghe tiếng mưa thút thít bên hiên nhà, em bỗng giật mình, hoảng hốt. Bằng một chớp mắt, hình ảnh lớp học và bạn bè chỉ còn là những cánh hoa kỷ niệm, ở mãi một chỗ nào khuất lấp, xa xăm. Trời vào hạ bằng những cơn mưa tháng năm tháng sáu êm êm, rơi ướt lối đi, rơi ướt vai ướt tóc mỗi lần em đi lễ sớm. Mưa che khuất con đường đến trường có hai hàng me xanh đan kín. Mưa che khuất ngôi trường với những khung cửa lớp màu vàng kiêu hãnh, thân quen. Sân trường bây giờ chắc cỏ đã lên đầy và có lẽ buồn thắm lắm, vì bước chân của học trò Công Chúa đã thôi không còn tung tăng như những ngày xưa.

Trên đời, có hai điều làm cho người ta nhớ : một là thương mà nhớ, hai là ghét mà nhớ, và có phải nhớ vì ghét bao giờ cũng hơn, bao giờ cũng đậm (?) Em không thể làm một cuộc so sánh. Chỉ biết bây giờ em đang nhớ, nhớ như điên — ừ mà điên thì có biết nhớ không, Biền Lượng nhỉ? — Những hình ảnh phút chốc kéo về đây trong trí nhớ, như những đám mây kéo về đan kín cả bầu trời, để em thấy hình như mình cũng muốn... chuyển mưa. Bây giờ dù nhắm kín hai mắt lại, em vẫn có thể hình dung một cách dễ dàng những khuôn mặt yêu thương của gia đình C4. Đây là nhỏ Thanh Phương «đỏ vật» với những chiếc răng chuột bé chút chít này. Đây là nhỏ Trung Linh với những cú ngẩng nhéo thần sầu quỷ khốc này. Rồi là Cẩn, là Việt, là Nhụy, là Dung... và còn nữa những người bạn yêu thương quá là yêu thương của em, cô bé mít ướt với đôi mắt mơ huyền... mờ vì cận thị. Tất cả bây giờ đã riêng rẽ mỗi đứa một nơi. Những khuôn mặt nhỏ rồi cũng xa theo tháng năm, cũng mờ theo tháng sáu. Dù chúng mình vẫn còn trong thành phố này, nhưng khi xa thì tưởng như đã là thăm thẳm. Người ta bảo rằng kỷ niệm thì đồng nghĩa với

lãng quên. Em không muốn tin điều đó. Nhưng trong những buổi sáng như hôm nay, khi cặp sách đã nằm buồn ở một góc tủ, mưa thì đan kín một khoảng trời, em đã thấy mình lẻ loi đến vô cùng và tự nhiên nghe muốn khóc hết sức. Mùa hạ là khoảng thời gian tuyệt vời nhất của tuổi học trò. Nhưng nếu buổi sáng nào cũng thấy mưa bay bên ngoài cửa sổ thì mùa hạ sẽ buồn biết bao nhiêu. Tình cảm con người lộn xộn ghê phải không Biền Lượng? Khi đi học thì chỉ mong được nghỉ, mỗi lần có đau thầy bệnh học trò mừng hết lớn. Mà khi ở nhà thì chao ơi, buồn dễ sợ. Đêm điều này nói với ông anh, thì ông ta cười cười bảo : chỉ có con gái là chửa lộn xộn (?) mới mong được đến trường trong những ngày hạ... nhứt nhối này (gớm, dùng tiếng chi nghe mà ghê), chứ con trai hả, sức mấy, nghỉ còn sướng hơn «được» năn nỉ khi «học» giận nữa cơ. Nghỉ là liều thuốc bổ — à điều này đúng — nghỉ là... sửa đầu nạnh, nghỉ là... bỏ viên (xời ời con trai gì nói ra toàn ăn uống không), khỏi chê vào đâu được. Biết là không gặp đồng chí nên em chỉ biết lắc đầu cười, hát bản «ô rờ lui».

Bây giờ, khi cổng trường đã khép kín, những ngọn me đã xanh hơn sau nhiều ngày mưa, thì em trở về, lật lại từng trang kỷ ức, tìm lại thiên đường của ngày nào đầy dấu chân chim. Những niềm vui đơn thuần nhỏ dại như ngày nào rồi cũng mịt mờ. Thiên đường xưa rồi cũng mất. Em giữ lại nỗi buồn. Và giọt nước mắt trên mi. Ta đời nhỏ tình anh đã bay xa, «như cánh vạc về chốn xa xôi» nào, chìm khuất. Lớn lên một chút là buồn hơn gấp muôn lần. Nhiều khi em cảm thấy lao đao, hụt hẫng lắm. Bạn bè thì nhiều nhưng tìm một người hiểu mình không phải là chuyện dễ. Điều đó đúng vô cùng, Biền Lượng ạ. Nói như vậy không có nghĩa là bôi xóa đi tình thân giữa chúng mình từ xưa tới giờ, mà đó là sự thật. Bốn năm học qua nhanh. Ngày đầu ngỡ ngàng đã nhường chỗ cho những nụ cười mang thương yêu triu mến. Bao nhiêu là buồn vui. Bao nhiêu là hờn giận. Tất cả tạo thành một cánh rừng vây bọc quanh em. Khi loài chim mang thương yêu trên cánh hôm nào giận dữ, bỏ rừng bay đi, thì cũng chính là lúc em bắt gặp ánh mắt bối rối của mình trong gương. Buồn đến nỗi người mà không thể nào khóc được. Hạnh phúc của em là được đến trường buổi sáng tan trường buổi trưa, được nghe những cái tên gọi hoài không biết chán, được ngồi mãi ở chiếc ghế ấu thơ mà bây giờ em vẫn không làm sao quên những vết mực tím bôi đầy. Niềm hạnh phúc thật nhỏ nhoi phải không Biền Lượng? Vậy mà hạnh phúc chưa đến đã đi. Mừng vui chưa tròn đã thấy một trời ngăn cách. Ngày mai sao quá đôi âm u, dù đường tương lai thênh thang trải rộng. Một con thuyền đã ra khơi, mang theo những tiếng cười hồn nhiên, trong sáng. Em còn được gì không?

Trời vẫn còn mưa bên ngoài cửa sổ, nhưng những quyền vớ thì đã xếp lại tự bao giờ. Cặp sách buồn hiu. Chiếc áo trắng như thớ dài trong ngăn tủ. Đôi guốc cũng buồn đến ủ ê. Mùa hạ quanh vắng đến vô cùng. Ngôi nhà ít người nom trống trơn, lạnh ngắt. Suốt ngày chỉ nghe tiếng mưa rơi đều đặn bên hiên. Mưa và nắng giận nhau nên mùa hạ vắng lặng những tiếng cười. Sau những ngày mưa này tất cả rồi sẽ bắt đầu như cũ, phải không Biển Lượm. Ngày mai những quyền vớ sẽ mở ra, thơm nồng mùi giấy mới, ngày mai áo trắng sẽ về với sân trường, đề cây cột cờ thôi không còn trông những ngọn me tây mà khóc nữa. Những buồn vui của mùa hè rồi xếp hết vào ngăn ký ức. Và một niên học mới bắt đầu. Cũng vẫn vở tuồng cũ rích. Nhưng diễn viên thì mỗi ngày một đổi thay.

Ngày mai, tất cả sẽ bắt đầu. Mỗi cánh chim có một hướng trời riêng. Và những ngày đầm ấm xa xưa của em sẽ không bao giờ tìm lại được. Con thuyền đã ra khơi. Chỉ còn lại những ngọn sóng gầy âm vang mãi trong lòng. Em thầm gọi tên Ngọc Hân mà nghe muốn khóc. Ngoài kia trời vẫn còn mưa.

NGUYỄN

ĐẠT

MƯA

ÁM

*Áo qua mưa thấm nước trên tường
Một chiếc đồng hồ treo dừng chết
Chiều âm hồn mưa vọng Nghĩa Lâm
Nàng đứng rũ đầu người thăm thiết
Sao em vẫn đó. Sao tôi trở về
Một phần đời vĩnh viễn chôn đi
Nàng còm cõi làn ngực gần biển mất
Tôi đau thương tóc chẻ nát tan
Xiết tim đau. Em cũng còn gì
Tay quần quai chảy bóng tạt nguyên
Ôm mãi tình hèn mọn.*

*Nghĩa Lâm Nghĩa Lâm xe lạnh hơi bùn
Em đi tới tràn hương núi độc
Tôi bơ vơ giữa lối ruộng vườn
Mấy ngàn trái ngô già ứa khóc
Lạnh tanh đá sỏi buốt bàn chân
Chân em bé bỏng đại khờ
Đi tới đi tới giòng thác siết*

Cánh rừng tang hú gọi tôi náo nức.

Tặng cô Biển thiếu thời Nghĩa Lâm — Đà Lạt

TÌNH KHA • NGOÀI TRỜI MƯA

Tôi men theo dưới những mái hiên, hai ống quần ướt sũng nhưng người tôi vẫn ấm áp trong chiếc manteau. Phố mưa rét mướt hiu hắt. Khúc Les temps des fleurs trôi nổi tuyệt vời. Thôi dừng lại đây nghe cho hết bản nhạc rồi hãy đi.

Người đàn ông dắt đứa bé băng qua đường, họ đi loanh quanh ngắm những cửa hiệu. Cô bé xinh xắn có vẻ là con gái ông ta, tíu tít cười nói luôn miệng, gói bắp rang voi nửa trong tay. Đứa nhỏ chỉ trở đủ thứ, cuối cùng ông ta mua một món đồ chơi cho nó. Tôi vượt những sợi tóc rối lòa xòa, tưởng tượng đến tôi bây giờ. Chắc lem luốc tiêu điều như con ma. Bụi mưa đọng từng giọt lướt thướt trên da mặt, tôi nếm những hạt nước rười rượi chảy xuống môi một cách thích thú. Tôi chơi hoài trò chơi cô đơn ấy mà không biết chán.

Một lát sau họ quay trở lại, đứng dừng gần đó. Tự nhiên tôi thấy thích đứa gái nhỏ lạ lùng, nó mặc áo đầm hồng, tóc cũng thắt nơ hồng nữa, nó nhai nhóp nhép y hệt chú thỏ. Chợt người đàn ông nhìn sang phía tôi, nói với tôi mà như nói cho một mình mình nghe: trời có lẽ còn lâu mới tạnh. Thì ra ông ấy cùng nghĩ tới mưa, tôi nhớ tới mấy câu thơ của Jacques Prévert. Et il est parth, sous la pluie, sons une parole, sans me regarde. Ừ biết đâu chẳng là người ấy đây nhỉ.

Tôi mỉm cười, không đáp, ngó lung ngon khói thuốc xanh biếc bay chờn vờn trên cao. Ông tiếp: Cô cũng chờ xe phải không?

— Không ông ạ, tôi chưa định đi đâu cả. Mà thôi cũng đành về nhà. Tôi về Chi Lăng. Còn ông?

— Tôi cũng về đó, tôi đi cùng với cô.

Chuyến xe vượt ra ngoài thành phố, hồ ngập mưa và sương mù. Cô bé ngồi bên cạnh tôi. Người đàn ông hỏi thêm mấy câu bằng quơ. Bây

giờ tôi mới nhận ra ông có khuôn mặt hao hao giống ba tôi ngày xưa. Con nhỏ tên Băng Cơ, nó nói, ở nhà gọi em là Na đó. Nó kể chuyện hồn nhiên hết sức. Nụ cười nó dễ thương quá đi. Tôi nói ý nghĩ đó với ông ta. Ông cười :

— Cô thấy hai chiếc răng sún của nó không ? Ăn kẹo suốt ngày làm sao không hư được.

Xe đồ từ từ, Na chỉ nhà Na cho tôi. Cô nhỏ reo lên rồi rit, ba ơi, má chờ mình kia kia. Tôi đưa mắt nhìn ngôi nhà màu trắng ẩn náu giữa vùng cây lá xanh ngát, bầy chim sẻ tung tăng trước sân. Người đàn ông khế gặt đầu chào tôi rồi bế Na bước xuống đường. Thiếu phụ nơi balcon đang ngoắc ngoắc bàn tay, hình như thế! Họ quá trẻ trung, như đôi tình nhân. Không đứng tôi bỗng buồn lạ lùng.

Về tới nhà thì trời sấm tối và mưa vừa dứt hạt. Căn phòng quí đổi lặng vắng thênh thang, đề nguyên quần áo ẩm, tôi mở tung cánh cửa sổ, hơi lạnh ủa vào. Tôi ngửi thấy hương đất thơm nồng nàn, khoảng vườn sau cơn mưa long lanh quyến rũ như đôi mắt nào mới khóc xong.

Một giọt nước lăn âm thầm trên má, nước mắt của con mưa còn để lại hay của nỗi buồn đắm đuối trong tôi ?

TÌNH KHÁ

TRẦN TRỌNG GIỚI THIỆU

Đại văn hào JOHN STEINBECK

Người đoạt giải NOBEL về văn chương năm 1962, trong tác phẩm:

CHUYẾN XE ĐỊNH MỆNH

Kể lại tâm trạng biến chuyển của những nàng con gái thuộc giới hạ lưu mang mộng ước trở thành minh tinh ca sĩ.

Ngòi bút sáng chói của JOHN STEINBECK đưa chúng ta vào thế giới những nàng kiều nữ mà lúc nào tâm hồn họ cũng mơ mộng đến một tình yêu lý tưởng. Những mối tình qua đường thật lãng mạn nhưng chóng quên.

Quý bạn đọc giả sẽ hài lòng với lối tả chân vô cùng xác thật của JOHN STEINBECK.

Bản dịch của VÕ SƠN THANH

ĐỒNG NAI TỔNG PHÁT HÀNH

270, Đề Thám, Saigon

NGUYỄN THỊ
TƯỜNG VÂN

RỐI TÓC
NHỚ THƯƠNG

Bên hồ gió lồng lộng. Trời tháng này mưa mù mịt. Không sáng không trong mà trời tối u mù, trời xám ngoét tưởng chừng những cơn bão sẽ ập phủ toi bởi. Gió gầy gầy lạnh như làm rét vừa cơn nhớ thương. Nền thơ lắm mà hoang liêu cũng lắm. Buổi sáng sương sa lãnh đăng trên mặt hồ sương phủ phục hàng thông chạy dài từ chân dốc lên dãy đồi nhân dân phía bên kia. Ở đây em nhìn thấy ngọn đèn vàng bên đường chưa kịp tắt. Một loé sáng ẻo ọt làm trái tim tê cứng. Buổi tối thức khuya sáng dậy tưởng mình lên cơn sốt. Buồn bã quá ở những tháng hè cho dù bên cạnh vẫn thấy nghèn nghẹt những bài những vở học vội vàng xong mà vẫn chưa thêm ôn lại. Không sao đâu. Ấy lại những ngày biếng nhác em thường an ủi như vậy. Mà ngờ em lười cho lắm rồi cũng vùi đầu mãi miết cho xong bốn phần trước những ngày em thi. Chợt dừng em mỉm cười. Thất vọng hay hy vọng đây ? Nhưng bây giờ em không cần hiểu. Em chỉ thấy cần thiết một nỗi nhớ mong yêu kiều trong buổi sáng sớm này. Điệp khúc cũ kỹ vẫn quay lại thật thiết tha trong tim óc. Em nhớ anh. Vâng! em lại nhớ anh.

Nhớ một lần nào em bắt gặp hình dáng anh trước cửa ngõ. Rùng rợn đến độ em lạnh người, sợ sệt đến độ em muốn hét to và xỉu ngay tại chỗ. Không ngờ thật đấy. Không tưởng thật đấy. Buổi chiều đó, em nhớ có mưa mảnh khảnh — Sợi mưa đan nhau giống như một rèm trúc. Gió cũng gầy gầy và lòng em mát lạnh. Bối rối ghê nên mắt em long lanh giọt nước mắt. Chừ thì trời cũng giăng lại những mạng nhện thân thiết

cho dù đây là buổi sáng và thường buổi sáng như vậy em đã mang nỗi nhớ lê mòn trên con đường đi học có nhỏ em thân thiết. Thương nhớ nào mà không cần người thông cảm và em chỉ biết ngại ngùng nói nhỏ. Sáng nay nhớ T quá, Vi ạ! Chỉ như thế để bốn giờ học ở lớp em vừa ở hồ, vừa chăm chỉ. Thì như T, Ba bảo : ngày nào cũng như ngày nào. nhỏ cũng chút nhớ chút quên — Không chối cãi và em lại thích cười.

Sương giời ở ngoài như pha loãng — qua cửa kính em đã nhìn thấy con đường bên hồ — và đó những chuyến xe đồ khởi hành sớm nhất cũng bị em bắt gặp — chỉ có những sáng nghỉ học em mới có thể tiễn những đoàn xe. Em thấy buồn, thật buồn bã. Hoài hoài trông ngóng và đưa tiễn. Nhiều lần rồi, em vẫn thường đưa tiễn buổi sáng và mong đợi buổi chiều. Thành phố này lạnh lẽo mà để em thương nhớ. Nhất là buổi sáng sớm mang hương muối mặn và những buổi tối chìm đắm nỗi nghẹn ngào bữa vây trong mắt một người chờ đợi một người. Em vẫn tưởng như chờ đợi một điều gì thật mơ hồ và thần thánh — và em ở xa anh một khoảng nghìn trùng.

Như thế đó — một buổi sáng dậy sớm mỗi như cơn nhớ, đau đầu vì bài học và muốn đau tim khi nghĩ đến những chuyến xe. Thành phố của em sáng ướt mưa sương. Một chút sẽ có mặt trời và sau đó lại âm u không kịp để vừa khô cái áo dài lụa mỏng — ở ngoài hiên nhà, em bắt gặp những đóa phù dung nằm chết — có lẽ vì buổi tối mưa to và gió tạt mạnh làm gãy hoa. Hình như ở vườn lại nở thêm vài chùm phong nhĩ. Tự nhiên em thấy hình ảnh anh mờ mờ trong khói nắng. Ừ thì anh đó — và em có một buổi sáng vàng óng yêu thương — một buổi sáng vui đập ý nghĩ chết chóc. Để em lại hy vọng chờ đợi tin tức của anh ở trong thành phố nắng rát da mặt.

Rồi một lát nữa em sẽ xuống nhà ăn điểm tâm. Em vẫn thích uống một tách cà phê sữa và gặm một mẩu bánh mì không. Nhưng lúc này em không còn thấy cần thiết một buổi ăn sáng — cứ sợ sệt những điều mơ hồ mà ứ nghẹn trong cuốn cổ. Em không nuốt nổi món ăn — Chỉ có nuốt nước mắt vừa ứa nếu không muốn chảy thành hàng trên gương mặt sầu não. Và vì thường bắt gặp em trong dáng đứng im lìm bên cửa sổ ngó sững qua con đường bên kia hồ. Thường lúc nào Vi cũng hỏi : lại nhớ T? Tiếng ừ nhẹ của em như rơi hạt hăng trong căn phòng lạnh băng mà thấy tội nghiệp. Vi hay bỏ đi với cái lắc đầu nhẹ và gương mặt buồn trầm tĩnh. Như thế. Những buổi sáng vừa thức dậy của em là vậy đó, anh yêu dấu.

NGUYỄN THỊ TƯỜNG VÂN

CƠN MƯA ĐẦU MÙA HẠ

LŨY ĐỨC NGHIỆM

Niệm co ro trong chiếc măng tô. Hàng hiên mưa tạt lạnh và âm. Con đường sũng nước những chùm lá nghiêng ngả theo từng cơn gió thổi mạnh. Màn mưa dày đặc che mờ phía bên kia sông đường vắng hoe. Nghi vẫn chưa về. Niệm móc thuốc hút chờ đến cả tiếng đồng hồ, ngày sắp hết có lẽ Nghi phải học thêm giờ ? hay nàng xuống phố ? Mùa hạ ở Huế bắt đầu bằng cơn mưa dầm. Không một nơi nào sâu thẳm hơn Huế trong những ngày mưa dầm là mùa hạ. Đó là một trong nhiều điều khiến chàng phải nhớ đến Huế. Bắt đầu bằng Nghi. Có lẽ vậy. Nghi giống như những lối đi đầy tre ở Vỹ Dạ dịu dàng và im lìm. Mai phải rời Huế. Niệm rung mình, trời hơi lạnh trong buổi chiều đầy sương.

Sau bữa cơm chiều, chị Phượng nói chiều Niệm về dùng cơm với vợ chồng chị một lần cuối. Niệm nói nhỏ chắc em không về được. Nhà của vợ chồng chị Phượng trong thành nội gần Hồ Tịnh Tâm. Đường xá bây giờ lầy lội. Niệm uống hết tách trà rồi đứng lên :

- Em xuống phố mua ít quà mang về cho nhỏ Thiều.
- Niệm chờ anh Phan về anh ấy đưa đi. Trời còn mưa quá mà.
- Không sao đâu chị. Lúc này anh Phan khó có thể về sớm.
- Em có định gặp lại Nghi.
- Vâng có thể như vậy.

Chị Phượng cười.

Sự thật vẫn thường giản dị và xót xa như vậy. Chị Phượng ngỡ là mọi chuyện sẽ qua khi Niệm rời Huế.

Niệm chào chị Phượng rồi bước ra, anh Phan vẫn chưa về. Niệm đứng lại đốt điếu thuốc. Buổi tối hơi sương mỏng nhẹ còn ủ trên đầu ngọn cỏ. Niệm nhìn xuống hồ thấy như đằng trước là một đám cỏ may nở bông trắng xám khó mà nhận ra phía dưới lớp trắng xám đó là nước

hồ lạnh giá. Hơi sương bốc từ mặt nước kết giăng thành một tầng màu dật dờ nhẹ nhàng với màu xanh bát ngát, với sương khói bồng bồng ấp giữa mặt hồ. Tiếng mưa hắt trên kẽ lá tạo một âm thanh buồn buồn. Đèn đường vừa được bật sáng, mưa vẫn nặng hạt trong màu vàng vọt hiu quạnh. Niệm tưởng rằng không thể chờ đợi lâu hơn—chàng nghĩ thầm—có thể chẳng bao giờ trở lại, có chăng chỉ là những cánh thư trao đổi. Những giọt nước lạnh hắt lên mặt chàng rung mình, xù Huế trầm buồn những chuyển phà cũ trên giòng sông không lớp sóng âm thầm dưới cầu Trường Tiền. Trên đường dẫn vào thành những hàng cây vàng bước sang mùa hạ những cây cột điện cũ chơ vơ, trên hàng cây vắng gió khô héo khẳng khiu.

Bóng Nghi mặc áo mưa trắng hiện ra ở cuối phố mờ xa giống như chiếc lá run rẩy vật vờ trên bãi nước mênh mông.

— Em mới về.

— Dạ.

— Có chờ em không?

— Một tiếng đồng hồ.

Nghi cười.

— Mưa quá em phải ngồi lại nhà nhỏ bạn. Hai đứa làm bánh ăn đợi ngọt mưa mới về.

Niệm rít hơi thuốc nhìn đầu tóc Nghi ướt sũng.

— Anh mở cửa dùm em.

Niệm mở khóa cửa giúp Nghi, tay chàng lông ngóng run rẩy.

— Chị giúp việc đi đâu mà em phải khóa cửa?

— Chị ấy mới xin về hôm qua thăm nhà.

Niệm nhường lối cho Nghi bước vào. Buổi tối đã xuống hết con đường. Mùi thơm ngai ngái của sương đêm tụ trên những đám lá cây.

— Anh uống cà phê nha?

Không đợi Niệm gật đầu. Nàng đi đến mở hộc tủ lấy bếp điện đun nước. Niệm im lặng nhìn nàng làm những công việc một cách thủ tự. Nghi đặt tách cà phê xuống bàn rồi ngồi thu chân lên ghế. Niệm uống một hợp nhỏ và đốt thêm một điếu thuốc.

Nghi nhăn mặt.

— Độ rày anh hút thuốc nhiều ghê.

— Hút thuốc dễ nhớ Nghi thật nhiều.

— Khỏi đi, như thế vài bữa phổi anh lung lổ thì anh đổ thừa là nhớ em à.

Niệm cười nhìn qua làn khói mờ mờ trước mặt chàng thấy Nghi hầy còn trẻ con.

Nghi ngửa người ra sau tựa đầu lên thành ghế, vài sợi tóc ướt sát vào má nàng.

Sự im lặng làm Niệm lúng túng.

— Mai anh về.

— Em biết, đừng nói nữa, em sợ.

— Anh vẫn nhớ em.

— Em biết...

— Nhiều lần đến gõ cửa anh chỉ sợ không có em.

— Một ngày nào đó sẽ như vậy.

— Tại sao?

— Vì chưa bao giờ anh gần em.

— Em muốn nói là mai anh đi?

— Em không biết nhưng có lẽ vậy.

Nghi khóc. Lời nào nói ra rồi nghe cũng buồn thảm thiết, như buổi chiều trước khi cơn giông kéo tới. Niệm nhìn những giọt mưa hắt trên ô cửa kính sau lưng Nghi những giọt nước thấm lại dần. Màn đêm nhả bóng tối ra từ các đám lá gọi mưa trong vườn. Một cơn gió thổi mạnh, Niệm rung mình. Bầu không khí gây gây của những ngày giao mùa. Nghi đi vào phòng ngủ khoác thêm một chiếc áo len trắng.

— Hồi chiều em vào thành nội và có ghé nhà chị Phụng.

— Trước khi ghé nhà chị Phụng em đi đâu?

— Ra ngoài bờ sông.

— Lạnh thế này ra bờ sông làm gì?

— Nhìn những bông gạo nở.

— Thế thì anh hiểu chị Phụng đã nói gì với em.

— Sáng mai anh về Saigon, chị Phụng cho em biết như vậy.

— Đáng lẽ anh phải cho em biết trước khi chị Phụng nói ra.

— Như thế thì anh quyết định đi?

— Không biết có phải như thế không nhưng có lẽ anh phải đi.

— Em nghĩ anh về sớm quá.

— Lúc ra bờ sông em có thấy bông gạo nở?

— Có, nhưng rất ít.

— Thế thì mùa hạ rồi.

Cơn mưa đã hết nhưng hình như có gió thổi mạnh hơn, hai người rơi hẳn vào im lặng. Niệm nghĩ khéo trời lại có bão, có thể mai không có mây bay. Nghi ngồi thu nhỏ trên ghế bất động như con mèo ốm, hai tay úp vào mặt. Nàng khóc, những tiếng rầm rức của Nghi nghe dường như những tiếng ve theo nắng đi về kêu râm ran trên những con đường đầy hoa gạo nở.

— Đừng khóc nữa Nghi.

Nàng ngược mặt lên, khuôn mặt ướt đầm nước mắt, nàng đứng dậy đi vào phòng và biến mất sau cánh cửa, tiếng ồ khóa đã được vặn lại. Niệm bước tới đập cửa hốt hoảng.

— Nghi... Nghi... mở cửa, anh muốn nói với em. Nghi không trả lời, chỉ có gió lướt bên ngoài rồi im lặng.

Trời hãy còn tối, hương sen từ hồ bay lên nhiều hơn. Mùa hạ với những giọt mưa hắt nhẹ. Niệm lấy chiếc găng máy của anh Phan cho chị Phượng lên trạm hàng không, rồi chị đi về, trời trong nhưng vẫn mưa, Niệm moi túi tìm điều thuốc. Hành khách bắt đầu lên xe ca, người con gái ngồi sau lưng Niệm im lìm làm chàng nghĩ đến đôi mắt của Nghi lúc nào cũng bất động cố hữu và trầm mặc ưu tư.

LŨY ĐỨC NGHIỆM

NGÀY TRỞ VỀ ● TRẦN THÀNH THẠCH

Đường về không thấy nắng
Gió lạnh buốt hồn xưa
Tìm đâu bàn tay ấm
Chiều. Đã chuyển cơn mưa

Trên thềm xưa hiu hắt
In bóng ta một mình
Trong nỗi buồn ngơ ngác
Mưa Lấp lình lãng quên

Hồn khô như chiếc lá
Đang rụng xuống chân người
Khúc tình ca bỗng lạ
Đêm. Tàn trên cánh môi

Nụ hôn đầu đã mất
Ừ thôi! Anh về đây
Chút tình xưa cũng nhạt
Ngày về — Mưa có bay?

BÌNH ĐỒI MƯA ● HOÀNG DU THỤY

Buổi chiều mây đen kéo về thị trấn hẹn một cơn mưa vừa đủ lòng buồn đến khóc. Tôi trở lại ngôi nhà dưới chân đồi, thần thờ như một kẻ mộng du. Nhà Khang, cửa đóng im lìm. Bên trong khu vườn đầy hoa đẹp to đậm thêm ngôi nhà đã đẹp nhờ lối kiến trúc tân kỳ. Tôi vờ tay hái trộm cánh hoa hồng đỏ nhưng khi cánh hoa nằm trong tay cũng là lúc tôi bắt gặp một ánh mắt đang nhìn mình nửa nghiêm nghị, nửa như chế nhạo. Trong cơn bối rối đó, người con trai đến bên chậu hoa hồng nhìn tôi cười nửa miệng:

— Muốn hái thêm hoa hồng không bé?

Tôi đỏ mặt lắc đầu. Tiếng bé trên môi người lạ làm tôi nhớ tiếng bé ngọt ngào của Khang. Người con trai thấp thoáng một vài nét của Khang. Gương mặt rắn rỏi, phong sương, tóc hớt cao, quần phục thẳng nếp với hai hoa mai đen buồn trên ve áo. Người mà Khang hay nói đến bây giờ đang ở trước mặt tôi. Tôi thích thú vì mình biết người mà người không biết mình, rồi lưỡng cố đến nỗi gai đâm vào tay. Tôi ngược nhìn Triều chợt bắt gặp mắt anh cũng thăm thẳm muợn phien như mắt Khang. Anh Triều—anh của Khang—làm tôi nhớ Khang đi kỷ, muốn khóc. Tôi kêu nhỏ: trời ơi. Tiếng anh Triều trầm trầm lẫn trong hoa, trong lá:

— Gọi ai thế bé?

— Tôi gọi... tôi.

— Cô bé đứng đây mà sao còn gọi cô? Ở kia, cô bị gai đâm vào tay rồi...

— Không phải tôi đứng đây đâu. Tôi đi xa rồi. Không bao giờ về nữa.

— Bé là thi sĩ?

— Không. Chỉ là một người nhiều mơ mộng. Ông này, ông là Bác sĩ cho tôi hỏi một câu nhé. Giữa một vết thương rỉ máu, và vết thương không rỉ máu, vết thương nào đau đớn hơn.

— Sao cô bé biết tôi là Bác sĩ?

— Dấu hiệu trên túi áo ông đó.

— Câu hỏi của cô bé khó trả lời lắm nhưng tôi cũng trả lời cho cô bé vui lòng. Tuy nhiên không phải trả lời ở cương vị một Bác sĩ mà ở cương vị một người mơ mộng như cô bé. Vết thương rỉ máu chóng lành còn vết thương không rỉ máu, còn gọi là vết thương lòng thì đau ngàn đời. Bằng lòng chưa cô bé ?

— Tôi tưởng Bác sĩ không biết mơ mộng chứ ...

— Bé nè, có phải buổi chiều cô bé thường đi học về ngang qua đây không ?

— Sao ông biết ?

— Biết chứ. Có điều gì mà tôi không biết đâu.

— Ông có tin chắc như vậy không ? Tôi biết có điều ông không biết, không ngờ là tôi biết rất nhiều về ông. Nhiều hơn ông biết về tôi nữa.

— Cô bé biết gì ?

— Đại khái như biết nhà ông có bao nhiêu anh em, biết ông làm nghề gì, và biết cả tên ông nữa. Nhưng ông đừng hỏi lý do.

— Cô bé là thám tử ?

— Không. Chỉ là một người nhiều mơ mộng như tôi đã nói khi này.

Mây đen kéo về nhiều hơn. Cảnh trên đồi đẹp u uất. Tôi thêm được chạy lên đồi gọi Khang ơi trong những chiều như thế này. Tôi nhớ Khang muốn điên. Trong suốt cuộc đời này, em đánh mất anh phải không Khang ? Tôi gài cành hoa lên cánh cổng xám buồn :

— Tôi gửi lại ông cành hoa này. Tôi về.

— Tôi tặng cô bé mà.

Tôi lặng lẽ lắc đầu, quay gót. Tiếng anh Triều thấp thoáng trong gió :

— Trời sắp mưa rồi bé.

Vàng, trời sắp mưa. Nhưng em bây giờ, em còn ngại gì những cơn mưa đời hồ Khang ? Trong lòng em cơn mưa phiền muộn không bao giờ dứt. Mưa tưới xuống làm xanh tươi những hạt giống đau buồn trong lòng em tuyệt vọng. Những hạt mưa nhẹ nhàng bắt đầu rơi trên những hàng cây quen, trên ngọn đồi nhớ. Tôi một mình đi ngược cơn dốc yêu thương. Làm sao mưa mang dùm tôi nỗi buồn đến nơi nào Khang đang ở. Làm sao gió cuốn bay dùm tôi hết những thiệt thòi. Trên ngọn đồi mưa bay hiu hắt cả tim tôi quạnh quẽ. Tôi nghe lòng ngậm ngùi theo mưa. Quanh mình không một kẻ thân quen. Khang yêu dấu, mất anh rồi còn ai đâu cho em chia sẻ những niềm vui trẻ dại; còn ai đâu cho em kiếm tìm một sáng nắng, chiều mưa ? Cách xa này là một chia lìa đau đớn nhất cho riêng em. Với Khang có phải đó là một giải thoát ? Em

vọng về không giữ được hồn Khang, để mất cả hồn mình. Tôi nghiệp em quá, Khang ơi.

Buổi chiều thấy anh Triều, em lại nhớ Khang quay quắt với đôi con mắt linh động tuyệt vời. Một lần nào Khang đã nói với em : «niềm vui, nỗi buồn không phải ở môi cười mà khuất chìm trong mắt. Nhưng đời có mấy ai biết được buồn trong mắt mình...» làm em nhìn anh Khang ngẩn ngơ. Anh Khang đã từng bảo «Khang là cục đá. Khang không có trái tim». Vậy mà anh Khang cũng mơ mộng ghê đi. Cho em gọi hoài anh Khang là viên đá quý. Cho em thương hoài một người dù không có trái tim. Bằng lòng nghe anh Khang. Cho dù có xa nhau điệp trùng sông núi. Cho dù suốt đời em lạc loài trong trí nhớ Khang. Em không sợ thiệt thòi, ngại thương đau vì còn nghĩ đến Khang. Hãy hiểu dùm em đó là một an ủi vô bờ. Mắt anh Triều vừa nghiêm vừa buồn chợt nhìn thấy chiều nay làm em lao đao nhớ những kỷ niệm ngổ ngáo phai mờ. Nhớ Khang em không biết làm gì hơn là viết. Viết như một lối thoát và những giòng chữ mộng mơ sẽ đưa em vào thế giới mà nơi đó em tìm thấy những ước mơ của mình. Những ước mơ tuy bình dị mà không bao giờ thành đạt ở ngoài đời. Đó là lối thoát của kẻ thiệt thòi nhiều trong cuộc sống và là những giấc mơ tuyệt vời xoa dịu những đau thương trong lòng em khốn khổ. Trong đời nếu có lần mình gặp lại, chao ơi, chắc sẽ ngỡ ngàng lắm phải không anh Khang ? Bây giờ anh Khang tí như người đang ở trên cùng đỉnh đồi vinh hiển. Còn em tương lai, hiện tại mịt mù như trên đỉnh đồi mưa chiều nay. Em chọn nguồn vui là bằng đèn, là phấn trắng là những ánh mắt học trò trong sáng, thơ ngây. Mai về phố lạ làm cô giáo mới chắc buồn chết đi thôi. Khi chọn nghề cầm phấn là em bỏ hết tất cả. Bỏ thị trấn thân quen, bỏ căn nhà cửa xám im lìm bên chân đồi thơ mộng với chị Thủy anh Triều cùng những người thân của Khang, bỏ cả những nuông chiều của mẹ, của anh và của bạn bè. Nhưng Khang ơi, làm sao cho em gửi lại đây nỗi buồn của mình — nỗi buồn đeo đẳng như hình với bóng khi suốt đời em còn tương tư Khang ?

Em trở về khi trời còn mưa nhẹ nhưng đủ lạnh mềm đôi bờ vai em gầy guộc nhỏ. Sau lưng sóng vỗ như một tình khúc buồn mê. Áo em trắng xóa giữa chiều mưa. Thêm khóc vô cùng nhưng không dựng hình như nước mắt đã cạn khô. Quanh em bây giờ là biển sâu với nghìn cơn sóng lao xao. Không biết vực sâu nào em sẽ rơi xuống. Không biết mảnh trời nào em sẽ nguội dụi đi những buồn xưa. Chân em vẫn hoài gõ nhịp buồn tênh trên cơn đường mơ ước thanh thang gọi hoài tên anh Khang suốt cơn mê đời dằng dặc, nghe tên mình tê buốt theo từng âm hao lả lẩm. Nhiều đêm nhắm mắt uống những viên thuốc tìm giấc ngủ muộn màng, em mê đắm trong từng cơn mơ kinh khiếp. Em thấy đám

tang mình với quan tài gỗ đen, với cỗ xe bạch mã. Bạn bè thân thuộc có đủ nhưng tìm hoài không thấy Khang đâu, em tủi thân khóc ngất. Nước mắt lạnh ngắt làm em bưng tỉnh cơn mê nhưng tỉnh cơn mê này để đắm chìm vào cơn mê khác, cơn mê đời với bóng Khang lạnh lùng ngạo mạn. Em nhớ hoài câu đã đọc trong sách: « cuộc đời là mơ. Niềm vui cũng chỉ là mơ. » Khang ơi, em đã biết những ngày có Khang chỉ là giấc mơ vô cùng ngắn ngủi. Mà đời em cũng chỉ là giấc mơ buồn thối Khang. Dư hương của những ngày ở cạnh Khang là nỗi đau đớn, đau suốt đời được thắp sáng bởi ánh mắt Khang u trầm như một ngọn nến vĩnh cửu. Có con đường nào đưa mình về thấy lại nhau không hở Khang? Mà nếu có, chắc gì Khang bằng lòng trở về nhìn lại người con gái xa xưa ấy. Cho nên em xin cất giữ những đau đớn này để làm kỷ niệm phiền muộn nhất đời mình. Với em, cái gì cũng là kỷ niệm hết, Khang ơi. « *Le Souvenir est tout lorsque le coeur le garde* ». Cái gì với Khang em cũng gọi là kỷ niệm dù kỷ niệm đã xa vời, hư ảo đến cuối đời em vẫn còn ấp ủ? Em dừng lại bên cổng nhà Khang cầm lấy cánh hoa hồng ban chiều giờ đã tả tơi, ửn dột. Lòng em nao nao. Hoa ơi, khóc cùng tôi. Khang ơi, khóc cùng em. Trong nhà vắng ra tiếng đàn và tiếng hát của anh Triều: « *Nghìn trùng xa cách. Đời đứt ngang rồi. Còn lời trần trụi, Gửi đến cho người.* » Trong mưa, tiếng đàn anh Triều xoáy vào hồn những thanh âm buồn giá. Vàng, em gửi hết cho anh rồi mà Khang. Gửi nỗi đôi môi gượng cười, gửi cả linh hồn mình sao Khang không nhận? Tất cả đã là của anh rồi đó Khang. Nhận hết đi anh. Còn em, chỉ xin giữ nỗi buồn này thôi. Trả hết cho người, cho người đi. Ừ, sao em, trả hết, Khang chưa nhận mà đã vội vàng ra khỏi đời nhau? Em một mình đi vào cuộc đời với hành trang là nỗi muộn phiền. Vừa đủ nặng tay. Giữ làm sao hết những thương yêu, tuyệt vọng, chán chường của những ngày mới lớn? Tiếng đàn đã tắt, em như vừa rơi xuống từ mây tầng trời xa Nhìn cảnh hoa rơi tả tơi trong tay em đón đau gọi nhỏ: Khang ơi.

HOÀNG DƯ THUY

SẮP PHÁT HÀNH TOÀN QUỐC :

MỐI SẦU CHUNG

truyện dài MẶC THÚY – HOA NẮNG xuất bản
MỘT TRUYỆN TÌNH THƠ MỘNG, TUYỆT VỜI CHỨA
ĐẦY ĐAU KHỔ GIỮA KHUNG CẢNH ĐỒ NÁT CỦA HUẾ
SAU NHỮNG NGÀY ẢNH HƯỞNG TRẬN CHIẾN QUẢNG
TRỊ. MỘT TÌNH BẠN CHÂN THÀNH VÀ CAO THƯỢNG

P. PHƯỢNG

Mùa mưa, những cơn mưa ào ạt đổ xuống thành phố. Mưa kéo dài từ ngày này sang ngày khác. Cơ hồ chưa bao giờ được mưa, như những giọt nước mắt của cô bé hay hơn. Từ sáng, bầu trời xám chì, gió quất mạnh từng cơn. Cánh cửa sổ phòng tôi đập rầm rập từng trận gió. Qua hàng song sắt cong cong tôi thấy các cành lá xanh mướt quần quai đập vào nhau. Lá xanh nõn vì tắm gội qua hàng ngàn giọt nước, lao chao thật thắm. Và nước đọng trên lá rơi xuống đường. Đọc báo nghe nói có bão ở một nơi nào đó, rơi rớt lại trên các mái nhà thành phố. Bão ở một nơi nào đó? Tôi tưởng tượng nhiều luồng gió lớn, hung bạo thổi qua các nơi trên trái đất này. Gió dầm dẫm qua đại dương sóng xanh nước lớn. Gió bão thổi ngã tất cả cây cối trên đường chúng đi. Và thành phố tôi đang sống với mưa hoài không dứt, từ ngày qua đến ngày nay, sang đến ngày mai.

Sáng nay trời lại mưa. Hình như mưa từ sớm lắm thì phải. Mưa qua cửa sổ quên đóng lúc tối tạt vào phòng ướt dầm cả mặt làm tôi tỉnh hẳn. Qua lớp vải trắng mờ, bên ngoài khung cửa tối đen. Thình thoảng sáng lên rồi tắt ngay. Qua ánh sáng lẩn chớp đó, những chiếc lá, những cành khô mục, những giọt mưa lấp lánh có một vẻ gì kỳ quái. Cây lá đập vào nhau, đen đúa, các hình ảnh kỳ dị. Tôi nhào người lên đóng cánh cửa, rất đối với vàng. Mưa to hơn rõ ràng tiếng nước chảy trên máng xối bên hông nhà. Tôi vuốt nước ướt dầm trên mặt, chọt bằng hoàng một nỗi gì khó tả. Nỗi buồn? Nếu là nỗi buồn tôi cũng chẳng biết mình buồn gì. Gọi là nỗi vui càng không đúng. Chỉ biết đó đó là cảm giác băng khuâng, ngậm ngùi trước một vời xa. Một chuyến

đi. Một cái lia lia không rõ là có vĩnh viễn không? Tôi bàng hoàng nhớ cơn mưa nhỏ vừa đủ ướt đất. Cơn mưa đến bất chợt đã giữ chúng tôi dưới một bóng cây. Hai đứa nhìn nhau, nước từ những chiếc lá đồ rỗng rỗng xuống mặt mũi tay chân. Hai bàn tay nhỏ nắm lấy nhau, trong màn mưa và hầu như ngay lúc đó gió bão đến cũng không làm chúng tôi lạnh. Anh ạ, những bóng cây mát xanh trên đường đến trường, quán nước hay hát *Ngày xưa Hoàng thị*, chắc giờ đóng cửa im lìm và hàng cây rũ buồn vì mưa hay vì đợi học trò đi học lại? Tưởng tượng cánh cửa tre quán nước đóng kín, lũ bàn ghế bụi ngập, sân trường chờ vơ bóng cây bã đậu chắc vắng vẻ lắm anh nhỉ? Và em có linh cảm chẳng bao giờ chúng ta trở lại một lần nào khác, phải không anh?

Cơn mưa kéo dài đến sáng. Tôi ngủ tiếp một giấc ngắn, chập chờn mê hoảng sau lần thức giấc đột ngột. Trùm chăn kín đến đầu, như cố hưởng một chút hạnh phúc, một nỗi vui sướng lười biếng. Tiếng mưa rơi đều từng nhịp, từng nhịp đến nhàm chán. Lúc đầu tiếng mưa rơi từng tiếng ngắn, thanh tạo nên một sự hồi hộp, khắc khoải chờ đợi. Và lo sợ vô cớ khi mưa nhanh, chen chúc nhau hay đột ngột ngừng bất. Rồi trái tim cũng trở lại bình thường, buồn bã; như một đồn ép đến tận cùng, đến chân tường rồi phải òa vỡ, lan tràn ra. Sau nhát dần đến đó trở thành nhàm chán. Tôi lắng nghe những tiếng động chung quanh. Những tiếng động thân thuộc lần cuối còn nghe. Tiếng lục đục của mẹ dưới nhà, lũ em ăn sáng nói cười vang. Nhạc từ chiếc cassette nhỏ trong phòng ông anh nhả ra một khúc nhạc buồn. Chà, buổi sáng nghe nhạc này buồn đến tự tử đấy, anh Toàn ơi. Chắc anh đang thất tình có nào chứ gì? Ý nghĩ đó làm tôi bật cười khan. Tiếng cười ngắn, run run và khi những âm thanh khô đó ngừng, tôi biết mình tự dối lòng bằng tiếng cười gượng gạo. Mình còn buồn hơn anh ấy nữa mà, phải không, hồi trái tim nhỏ lắm chuyện?

Cứ thế từng giọt, hàng trăm giọt, hàng ngàn giọt tiếp tục nhỏ xuống suốt buổi sáng. Mưa làm chùn chân đi, làm lỡ những hẹn hò. Mưa chỉ được việc khi hai người gặp nhau, đứng dưới mái hiên hay bóng cây trong màn mưa mịt mù. Không biết anh có đến được trong buổi sáng cuối này, trong thứ thời tiết kỳ quái này không? Anh ạ, em mong anh đến nhiều lắm. Với mái tóc ướt dẫm nước mưa. Đến để chúng ta nói chuyện một tí dưới dàn hoa giấy, nói vu vơ vài chuyện chẳng đâu không đâu và chỉ để nhìn thấy nhau còn đủ mắt môi tay chân yêu dấu! Anh không đến, chắc trái tim nhỏ khắc khoải hơn cả từng giọt mưa nhỏ xuống tim đau. Hành lý sẽ nặng, chứa đầy nỗi buồn đó anh.

Tôi loay hoay suốt cả buổi sáng trong phòng với cái va ly. Không thể nào thu xếp hết cả kỷ niệm thời mới lớn vào một chuyến đi được. Còn đó, những hẹn hò đưa đón, những cánh thư vụng dại như học trò

trong tập vở. Tôi muốn mang đi tất cả những vật gì dính líu thân thiết với tôi. Từ quyển vở, cuốn sách trung gian đến đôi guốc áo quần học trò. Đến cả căn phòng, chiếc giường tôi đã nằm nhìn ra cửa ngõ bằng quơ đến người. Và chiếc gương thân thiết, đã nhìn tôi từ lúc còn bé đến tuổi biết soi gương chải tóc hàng giờ. Căn nhà quen thuộc từng cây cột, từng miếng gạch vỡ, vườn rau sau nhà. Sau khi rời bỏ ngôi nhà, lia thành phố cũng như bỏ quãng đời cũ, những mộng mơ con gái, bước vào một đoạn đời khác, khó khăn hơn. Nhưng tôi vẫn phải bước đến, nó đang chờ đóng cũng như rình rập tôi. Mười tám tuổi rồi còn gì bé bỏng nữa phải không cha mẹ, phải không anh yêu dấu? Và như thế là không còn ăn bám gia đình, cả một cuộc sống tự lập ngã nón chào mời. Một trang vở mới toanh sẽ mở ra; sửa soạn mở ra chiều nay và tôi chính thức bước vào đời mới vào ngày mai.

Va-ly đang soạn và vẽ máy bay cũng đã sẵn, một nơi khác trong thành phố lạ đang chờ đón tôi, con chim mới ra ràng. Bạ bè, bà con thân quyến đã chào kính xong cả, có nghĩa là chuyến đi này có thật, có thật đấy. Tôi nhắc đi lặp lại với chính mình. Chỉ có anh, chúng ta chưa nói gì về chuyến đi sắp đến của em. Chắc anh cũng biết rồi nhỉ? Dù không một lời hẹn, một câu hứa mơ hồ đem lại chờ mong, em vẫn chờ, đợi anh đến từng giờ phút buổi sáng hôm nay.

Cuối cùng tôi cũng soạn xong va-ly. Tôi không mang theo gì cả, những chứng nhân của mười tám năm ở ngôi nhà thành phố, yêu dấu, ngôi trường kỷ niệm. Mà mang theo đầy đủ trong tim, trong óc. Thì thôi vậy, sẽ không có gì gọi nhớ mười tám năm đã qua. Coi như vĩnh biệt một phần đời đã qua nhiều niềm vui và cũng lắm nỗi buồn. Đào mộ chôn cô học trò mỗi sáng đi trên con đường hàng cây cao đến trường. Những ánh mắt lạ của đám con trai, những bước chân lẻo đẻo theo sau, vài bức thư xanh muốt trong học bàn. Coi như một phần đời rất đẹp của mình đã khép kín, mù mịt lối về. Dù có nuối tiếc, có buồn bã cách mấy, nó vẫn bình thản khép lại và chặn lối mơ mộng. Thôi thì hãy vui vẻ chào đón một phần đời, của riêng ta mà cuộc đời, mà Thượng Đế ban phát. Cho dù có đau buồn ra sao nữa, ta vẫn phải chịu, vì đó đời riêng của ta.

Tôi dồn tất cả đồ vật trong phòng vào tủ lớn, từ gương lược, bình hoa, khăn bàn, vài bức tranh trên tường. Phòng chỉ còn giường, tủ, bàn trợ trợ, chỉ mới thay đổi chút ít mà tôi thấy như xa lạ lắm. Tôi khóa tủ lại, chuỗi chìa khóa dưới gối. Thôi vĩnh biệt, vĩnh biệt tất cả. Tôi chôn đời học trò của tôi đây. Những niềm vui, những

ngậm ngùi, những buồn bã, những xao xuyến mới lớn, cả những gì đẹp nhất một đời người mà tôi không gặp lại. Tôi đã khóa kín, đã sắp quay lưng với chúng. Mười tám năm yêu dấu. Tôi lại đóng cửa sổ. Những giọt mưa từ sáng đến giờ vẫn chưa ngơi nghỉ, làm ướt cả tay áo tôi. Tôi bỗng bật khóc khi từ cửa sổ nhìn vào căn phòng vắng tanh, như tia nhìn của anh ngoài đường một mai khi bụi phủ lên lũ bèo ghề, lên cánh cửa sổ thân quen. Tôi khóc ngon lành, tự nhiên như những hạt mưa rơi đều ngoài kia. Em vẫn còn bé lắm, phải không anh?

Sau cùng tôi mang va-ly khỏi phòng, khóa cửa lại. Tôi treo chìa khóa bên trên, như thế căn phòng bỏ không từ bây giờ. Trời vẫn còn mưa, tôi thấy một chút nắng hanh vàng yếu ớt trong mưa. Tia nắng lạc loài không chế ngự nổi cơn mưa, như một nụ cười gượng trên gương mặt đầm đìa nước mắt.

Có tiếng mẹ gọi ăn cơm. Tôi xuống nhà với một nỗi bồn chồn đầu đầu.

Không sao ngăn được nỗi buồn ghen ứ trong đầu, chỉ chực chờ dồn lên một biểu lộ rõ rệt.

— Thừa mẹ con đi.

Mẹ tôi nhìn lên, gạt nhẹ rồi cầm cúi xuống công việc. Tôi vội vàng bước nhanh vì có cảm tưởng ngàn giọt nước sẵn sàng từ mắt chảy xuống. Và chảy không ngớt làm tiêu tan hết tất cả can đảm. Lớn rồi, mười tám tuổi rồi còn bé gì nữa, tôi không ngớt lập đi lập lại ý nghĩ này trong đầu.

Cơn mưa từ sáng đến giờ vẫn còn ray rức. Từng hạt nhẹ mỏng manh lướt thướt qua các ngọn cây xanh. Tôi đứng lặng trên hiên nhà, va-ly trên tay, chắc nó sẽ nặng trĩu nỗi buồn anh ạ. Tôi ngóng trông tiếng xe ngừng lại trước cổng, bóng áo mưa xám hiện loáng thoáng ngoài đèn hoa đỏ. Chỉ cần một bóng người, có lẽ mưa sẽ tạnh ngay, nắng rơi bèo hoan trên từng viên sỏi sân nhà đấy, anh. Tôi thêm nghe lại, cũng như thêm nghe hoài hoài giọng nói ấm như một nốt nhạc trầm. Nói lên những lời hứa hẹn, những câu dặn dò làm yên tâm ra đi. Hay chỉ nhìn nhau cũng đủ lắm rồi. Chúng ta vẫn nguyên vẹn lạnh lặn, toàn vẹn yêu thương. Để anh nhìn bé con ngày nào lớn hẳn, thay đổi lạ lắm, bởi vì em đã ru đời mà anh... Chúng ta đều lớn cả rồi phải không anh?

Ngóng trông mãi một cách vô vọng. Có lẽ tôi đi một mình vậy, không biết anh sẽ ra sao khi không có mặt tôi ở thành phố này. Anh

sẽ buồn? Sẽ đi lang thang? Hay vẫn bình thường? Và vẫn vui vẻ? Nào tôi biết. Anh làm gì khi biết tôi đã đi?

Một tiếng gõ ngăn, nhẹ và êm nhả từ đồng hồ treo tường. Hoàng hôn, tôi xách va-ly đi thật nhanh ra cổng. Cánh cổng khép lại sau lưng. Những cánh hoa giấy đỏ thắm rơi xuống, ướt đầm những nước. Nước từ các cánh hoa rơi ướt một vai áo tôi. Mưa nhẹ hắt nhưng vẫn chưa chịu tạnh.

Tôi lại đứng khá lâu dưới gốc cây sao, chưa muốn đi. Bao nhiêu xe lam, xích lô đạp chạy qua và mất hút ở cuối đường. Chưa chiếc nào ngừng lại đón đi. Nhìn những hoa sao rơi quay tròn đến hay. Chúng gọi lại con đường chùa K. tôi hay đi. Tôi lắc đầu lắc đầu cố không nhớ, không nhớ đến chuyện gì cả.

Con bạn đạp xe ngang, thấy tôi đứng hẩn dưng lại hỏi tôi đi à. Tôi gật đầu. Đang đợi xe à. Ừ. Đang đợi xe. Con bạn cười cười. Trông mi đứng dưới mưa có vẻ viễn du ghê lắm, không có vẻ gì đợi xe cả. Chờ hay buồn gì thế? Tôi cười nói mưa hoài từ sáng chẳng muốn đi đâu cả. Đợi xe gần chết. Lúc đó một xích lô đạp chậm qua, tôi thẩn nhiên nhìn trước cặp mắt ngạc nhiên của nhỏ bạn. Mi lạ lắm đó. Phụng Núi xong nó đạp xe đi.

Bao nhiêu chiếc xe trống đã chạy qua con đường này, tôi vẫn đứng nhìn. Đợi ai? Chờ ai? Tôi tự hỏi tôi rồi lắc đầu buồn bã. Nào có chờ đợi ai đâu. Nào có lời hẹn nào đâu.

Suốt cả đời chúng ta lỡ hẹn nhau hoài phải không anh? Những hẹn hò không nói ra lời. Dù vô tình hay cố ý. Mọi trưa anh hay đi ngang con đường này và em vẫn nhìn thấy từ các song cửa. Nón nhưng xanh, áo trắng, chiếc xe em quen nghe tiếng nổ khác thường, qua con đường thân quen nhà em. Thế là chúng ta lỡ hẹn. Em khóc rồi đó anh, những giọt nước mắt gấn bó đời nhau. Chúng ta lỡ hẹn đời nhau rồi đó. Em không vui lòng, chẳng yên tâm ra đi rồi. Em vẫn thắc mắc không hiểu anh ra sao khi em rời bỏ thành phố này.

Nào tôi có chờ đợi ai đâu, trong tư thế như chờ đợi đó. Một chiếc xích lô chạy đến. Tôi ngược nhìn từ cuối đường mong một bóng dáng quen thuộc. Trong màn mưa, không thấy gì cả. Tôi vẫy tay. Chiếc xích lô ngừng lại và tôi bước lên. Thôi thế là chúng mình đã lỡ hẹn đời nhau mất rồi. Bởi vì trước đó tôi nghĩ là nếu hôm nay không thấy anh, thì coi như định mệnh đã an bài chúng mình xa nhau mất bóng sau này. Đã lạc mất đời riêng nhau rồi anh ạ.

Tôi có cảm tưởng va-ly nặng trĩu trong tay, với đầy đủ nỗi buồn.

P. PHỤNG

29

TỪ Ó CỬA

Mưa bắt đầu to tự bao giờ không biết. Gió cũng thế. Mặc dù dường như Tịnh Thư đã đứng ở đây lâu lắm, ti cầm lên cửa sổ mắt mở rộng từ lúc những hạt mưa còn bé li ti như muôn ngàn đường tơ đan nhau. Những sợi mưa mảnh mai chỉ vừa đủ làm đẹp mái tóc con gái đi ngoài trời. Chừ mưa to lắm. Từng đợt nghiêng nghiêng bay trên sông, trắng xóa. Thủy triều đang ở cao độ nhất của mùa hè. Mưa rơi mênh mang trên mặt nước. Mưa làm mờ dãy phố bên kia. Những tàu lá dừa chao nghiêng trong sự vuốt ve mạnh bạo của gió. Và cô nhỏ Tịnh Thư khuôn mặt ướt đầm nước mưa. Tóc rũ xuống, môi mím lại nghe băng khuâng đi về rất lạ trong hồn. Trong phòng mọi vật đều như được nhuộm mờ bởi một làn sương mỏng. Bức tranh vẽ một người con gái được treo ngay bàn học, bấy giờ ở khóe mắt còn đọng hai giọt nước như nước mắt đẹp lạ lùng. Nhưng ta trông kia. Mi-nô cũng ướt nư, trông chú nhỏ thích thú chỉ là. Ồ, bố mà nhìn được thì chết cả bọn Mi-nô ạ.

Tịnh Thư vấy Mi-nô lại gần đặt chú nằm bên thành lò sưởi. Cô cũng ngồi cạnh đấy. Hơi ấm loang nhẹ. Cả hai đứa cùng im lặng nghe Sĩ Phú phả tiếng hát lênh đèn vào mưa. Ồi mưa dai dẳng như lời tán tỉnh của gã con trai theo sau những buổi từ trường về. Lúc nghe Thệ Hải bảo anh chàng là ái nam của một ông tá gì đó Tịnh Thư đã nheo mắt bắt chước giọng sông Hương ngọt ngào của con bé nhà trên, mần rắng mà o biết rõ hỉ. Con bé phản kháng âm ỉ, ta cực lực lên án đứa mô có tư tưởng đóng năm mười lớp hắc ín — và liếm môi — nói cho mi mừng, ta mi hấn ở cùng cư xá. Nếu cần...

— Vâng, Tịnh Thư cướp lời, nếu cần xin tình nguyện làm kẻ nổi vòng tay lớn cho hai người tuổi trẻ.

— Hừm, ăn nói nhảm nhí không chịu được. Lừa dịp Thệ Hải trườn người tới định chộp cánh tay Tịnh Thư nhưng con nhà Thư cũng lạnh

quá trời. Một phần ba giây trước Thệ Hải cũng đủ làm đảo lộn vị trí. Khí trời xao động như gió. Thệ Hải ức đến rớm nước mắt, tau thề từ nì không chơi với con Tịnh Thư nữa.

Mắt huyền sương chớm chớp long lanh thả những giọt mưa lớn trong ngần pha lê. Lòng Tịnh Thư cũng rung động cơ hồ tấm màn mỏng treo cửa sổ lung lay như khi bom dây nổ ở khu rừng bên kia thung lũng.

Ai chứ Thệ Hải nói là dám làm thiệt lắm.

Quả nhiên câu hăm dọa của Thệ Hải có hiệu lực ngay sau cái xoay lưng của con bé. Tịnh Thư láu táu nổi đuôi ca theo đến mấy lần bài đi đâu mà vội mà vàng, mà vấp phải đá, mà quàng phải dây. Eo ơi Thệ Hải vẫn lăm lăm bước. Mặc mỗi cười cầu hòa của Thư có nổ rộng cánh có phoi bảy hai mươi bảy hạt bắp đều đặn thêm chiếc răng khèn duyên dáng ngàn lần, có vẫn như không hề biết. Vì thế Tịnh Thư càng láu táu. Thệ Hải ơi Thệ Hải à, tay ta này chân ta này. Cầu đi cầu cho đến một ngất ngư con tàu đi rồi thì hòa bình, hòa bình nghe Thệ Hải, Thệ Hải ơi.

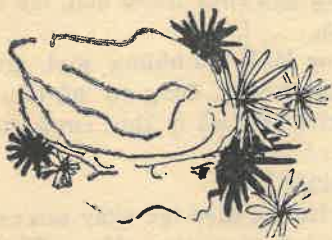
Tịnh Thư lơ mơ ngủ một giấc ngắn, loáng thoáng trên hai cánh môi còn mang âm thanh réo gọi. Hai hàng mi dài thẳng tắp vẫn nằm ngoan hiền như cánh bướm chột khế lay động khi điện thoại reo vang một khoảng thời gian nhỏ. Một phần hai giây tần ngần, than vẫn nổ lớp bắp trong lò. Nhạc vẫn lênh đèn trong từng xô xính căn phòng. Duy mưa thì đã tạnh tự lúc nào, ngoài ô cửa kính không còn nhìn thấy những giọt nước bò quanh co xuống nữa. Cô nhỏ đứng tựa lưng vào tường ngóng nghe. Ồ Thệ Hải, người làm gì thế. Ta đang ngủ mờ. Hử. Xi. Hừ, bố sắp về. Chịu thôi, rủ Minh Sơn đi. Tiếc nhẽ gì? Hi hi...

Cửa sổ được đẩy ra, hơi lạnh lướt thướt tràn vào (mà nghe như thân ái). Những đợt lá ngoài ô cửa xanh mướt. Lấp lánh nước mưa nhia và nghe giòn giã chưa ở đầu lưỡi tê tê thật thêm. Buổi chiều ngon như quả mận vừa chín tới. Thệ Hải ơi nếu có qua phố Hàng Sao cho ta gửi một lời thăm bạn ta nhé. Tịnh Thư hơi nghiêng người ra ngoài với chiếc lá xanh đừng không ngập ngừng thu về. Người con trai với chiếc sơ mi trắng khuôn mặt hao hao của Jésus vừa đạp xe ngang, mắt ngược nhìn môi cười nụ nhỏ. Có tiếng hót của con chim nào vừa trỗi giọng. Phải thế không người, buổi chiều thật đẹp nhưng sách vở sẽ buồn biết mấy khi học trò mãi bận lang thang. Thôi nhé, em khép cửa lại đây.

Trong trang nhật ký

16g45, Bấy giờ dưới đường đã có một vài người đi dạo lẻ loi, Tôi trở lại ngồi trên chiếc ghế mây và nghe buồn vợ và một mình.

LÃNG THANH

buồn như mùa hạ

Xe đi bụi cuốn mịt mù
Ngoảnh phường phố cũ qua vù sau
Que diêm lửa cháy ngập ngừng

Rít hơi thuốc lá rừng rưng sần ngộp
Lăn đau lên mảnh hồn tôi
Xe qua từng kỷ niệm trôi ngộp
Ngõ trên cành lá ven đường
Tình tôi sót tiếng ve vương vẫn
Ta rồi còn có thương nhau
Sao lòng tôi phượng nở màu ly
NGUYỄN TRƯỜNG CA

nắng hạ

ta đi trong nắng tháng tư
gót hài rêu cũ mịt mù gót chân
tai nghe tiếng gió thì thầm

đàn tấu trên trời
em nằm chết giữa một rừng thiên thu
chàng im như tượng đá đứng giữa
ngắm vô vi cho đành cơn mộng dĩ
một trăm năm tượng đá có ghen lời

em nằm chết giữa một rừng lá bạc
chàng làm cây ca hát khúc muôn
một trăm năm cây biến thành cánh
đưa em về ngực giữa cõi thình không
em nằm chết giữa một rừng hoa
chàng làm dân chim chích đến chia
tung đôi cánh gọi vài ba cộng nắng
gió mây ơi, về ru giấc người thương
NGUYỄN MÂY THU

GỬI TẶNG NHỮNG HẠT MƯA MÙA MỜI GỬI TẶNG NHỮNG HẠT MƯA MÙA MỜI GỬI TẶNG NHỮNG HẠT MƯA MÙA MỜI

về lời hẹn tháng năm

hẹn tháng năm với tờ thư mỏng
và em về trao chút nắng phai
cứ ngỡ đời anh vui mấy kiếp
không, đời buồn như lá me bay

mưa đã vội qua lòng phố đỏ
gợi tình anh giữa ngõ hoa quỳ
em buổi sáng lạnh gầy vai nhỏ
nổi sầu đem trái dưới chân đi

còn tóc rối những lần xưa cũ
tiễn đưa nhau rất ngọt môi cười
mà sao nghe trong lòng chưa đủ
bởi người về như giấc chiêm bao

có chuyến xe muộn chờ không kịp
và đường xa nên lại vờ quên
dù vờ quên nhưng lòng rất nhớ

nhớ vô cùng những mắt mới em
hẹn tháng năm với tình chưa
gói trong khăn, dấu giữa tim
nghĩ đời anh như lá khói thuốc
nên đừng chờ đừng đợi : hư không
LÊ HÀ THẮNG

mưa tan mùa

có con chim nhỏ tiễn mùa
gọi hồn anh rồi bên bờ vực sâu
chỗ nào ta đừng gọi nhau
chỗ nào em tựa vô nhân áo bay

anh về em chắc không hay
chuyến xe nào khuất bụi đầy tôi
anh về có nhớ nhưng chi
trăm năm lối cũ tường vi rụng nhai
TÒN NỮ THU DUNG

tưởng niệm

Đêm khuya lấp nén nhang đầy
Bất an tình cũ của ngày năm xưa
Thôi em về đừng trú mưa
Sầu che vật áo nửa chờ mưa qua
Anh bên này phố nhìn qua
Xôn xao lòng đã dơm hoa thật nhiều
Theo em tan buổi học chiều
Tóc bay nhìn cũng đủ yêu dấu người
Em nghiêng sách vở nụ cười
Và anh mơ mộng tưởng đời có nhau
Nhưng rồi tình cũng phải mau
Anh về hong kín mùa sầu nỗi buồn
TA NGHI LÊ

những ngày mưa saigon

những ngày mưa anh ở Saigon
ngồi một mình trong quán cô đơn
ngồi một mình anh châm diều thuốc

khói thuốc vàng bay trong trái tim
những ngày mưa anh ở Saigon
buồn vô cùng biết nghĩ gì hơn
cà phê khói thuốc cùng thương nhớ
và nghĩ rằng mây xuống rất gần
những ngày mưa anh ở Saigon
ngồi trong quán nhỏ dọc lên Văn
anh như cậu bé vửa lên sáu
bông ngập ngừng như mới dành vắn
những ngày mưa anh ở Saigon
thương mây trời bay mãi trên non
thương con chim lạc bầy muốn hương
mưa vào hồn gõ nhịp bâng khuâng
những ngày mưa như thế vẫn buồn
có ai về chia nỗi cô đơn
anh nghe trời mới vừa lên rét
gió chuyển trong hồn đau bất tìm
NGŨ LUÂN

truyện dài MƯƠNG MÁN

Ta có giống con mẹ điên cầm cành cây phơ phất long rong qua phố mùa đông không ?

Con chim bâu trong lòng tôi cất tiếng cười dài. Tiếng cười rơi là tả tựa những cánh hoa trắng đêm nào nằm bệnh, Bích Khê người tài hoa bạc mệnh mơ thấy nàng tiên xinh đẹp gieo rắc xuống. Những cánh hoa kết thành chữ và chàng đọc được 4 câu thơ tiên báo cho biết chàng sẽ chết vào một mùa xuân. Chàng đã chết vào mộng mệnh đêm nguyệt rằm. Nhưng đôi mắt trăm hương không bao giờ chết. Đôi mắt ấy là chim bâu trên ngai lòng tôi. Tôi nghe chim bâu hát thơ chàng :

*Là lúc đêm về trên mái ngói
Những nhành nhũn muộn cánh dơi bay
Em đang nổi bệnh trong phòng vắng
Tình đậm theo trăng sáng sáng đầy*

Tôi có đang bệnh thật không, chim bâu ? Con buồn khóc đã qua như thể giấc mơ. Con mơ bay nhật theo những cánh lá âm binh đêm nay. Tôi vừa qua một cơn trở chứng, bực tức, giận dữ, điên tàng ? Lan Khuê nghĩ gì lúc tôi quay lưng vùng vằng ra về ? Chiếc xe đạp nghĩ gì khi bị tôi dúi mạnh vào hàng chè tàu lúc nãy ?

Tôi bật cười khan, nhủ thầm : Hạt Tiêu, hồn ai vừa nhập vô xác mi biến mi thành con ốc lộn hồn rồi.

Tôi là con ốc thu mình trong đại dương bát ngát trăm hương mắt người. Bích Khê ! Đêm nay, ông hãy về trong mơ tôi, nắm từng chùm hoa trắng gieo xuống cõi lòng tôi, cho tôi đọc được những giọng tin

tu sáng ngời. Cho người thanh niên xiêu lạc tìm thấy Ái Cơ, dắt nhau nơi chôn rau cắt rốn và, con chó con dê thương của hai người không, giờ còn chạy cuồng quanh đống lửa đỏ. Bích Khê ! có phải ông cho người thanh niên đôi mắt tuyết vời của ông không ? Đề còn nữa ở trần gian này những tia nhìn phiêu mơ phát mộng. Đề đêm nay kết trong tôi, bi bản khoan tròn tựa dấu môi, cong vút tựa nét mày, nhật nhòa trong khói ?

Tôi muốn gọi người thanh niên bằng cái tên Bích Khê quá. Nhưng, biết, ông sẽ không bằng lòng đâu. Bởi, người thanh niên chỉ có đôi mắt giống mắt ông, theo cách nhìn của tôi (đã chắc chi chính xác ?). Tất đâu tâm hồn anh không giống bất cứ một sợi tơ nào của tâm hồn ông. Phải không ? Ô hay ! ông mỉm cười !

Tôi nhắm mắt. Xin trân trọng nhận nụ cười của ông ! Bích Khê. Hãy trong mơ tôi. Đêm nay. Nhé !

Ông nghe thấy không ? Chim bâu đang dịu dàng hát ru tôi :

*Buồn lưu cây đào xin hơi xuân
Buồn sang cây lùn thăm đông quân
Ô ! hay buồn vương cây ngô đồng
Vàng rơi ! vàng rơi ! thu mệnh mộng.*

Vàng rơi ! Vàng rơi ! Tôi, người, đêm, mệnh mộng.

5.

Thiên linh chuỗi như một làn hương, lan xa, gần như cùng khắp. Không những Đồng Khánh, Quốc Học mà học trò trường khác cũng chuyền tay nhau đọc và chép Thiên linh chuỗi, Bàn tán. Xôn xao. Không ngời.

Chị Hải Cát mang (tờ) Thiên linh chuỗi của chị ra khoe tôi :

— Ê, Hạt Tiêu. Mi biết chi chưa ?

— Biết chi, chị ?

— Thiên linh chuỗi !

Tôi vờ ngờ ngác in ngỗng đực :

— Mô nờ. Thiên linh chuỗi là cái chi, cho em coi tí đi.

— Ô hay ! Tau nghe tụi nó đồn nhau Thiên linh chuỗi phát xuất từ

Đồng Khánh. Răng mi chưa biết ?

Tôi nhăn nhăn cười trừ :

— Nói rứa chớ em biết rồi.

— Mi có chép lại không ?

Tôi nhàn mặt :

— Chép lại chi vô ích rứa ?

— Tau thấy bọn lớp tau chuyền tay nhau chép, tau bèn chép một bản chơi !

— Rồi chị định chép đủ một nghìn chín trăm bảy mươi ba bản theo lời dọa dẫm răn đe à ?

— Té đồ diên, chép đủ, gãy sụn cái tay mất. Chép một bản để buồn ngâm nga chơi. Tau thấy tụi nó tranh nhau chép, rằng mi không chép một bản chơi ?

Tôi vênh mặt :

— Việc chi thiên hạ đua nhau làm, Hạt Tiêu cóc thêm làm.

Chị Hải Cát khẽ nhủ đôi mày liễu nguyệt ra về suy nghĩ lung lăm :

— Ê, Hạt Tiêu. Tau nhớ rồi. Hình như bữa mi nhận được thư anh chàng-chuối-bụi, nhà đại-thi-sĩ vô răng, mi có đọc vài câu trong Thiên linh chuối dọa tau phải không ?

Trí nhớ chị Hải Cát thần sầu ghê ! Tôi giả dò quên :

— Bữa mô ?

— Bữa mi «a thần phù» giựt cái thư vô phòng đóng chặt cửa, bị mũi giả giọng mèo kêu đó.

Hết đường cãi chối, tôi cười :

— A ! Phải rồi. Bữa đó đúng là em đọc mấy câu đầu Thiên linh chuối. Thiên linh chuối có lâu rồi chứ bộ.

— Không biết mấy cái lời ma quỷ nó ở mô ra ? Mi biết xuất xứ không ?

Tôi âu yếm vuốt ve bàn tay chị Hải Cát, chớp mắt ba cái và, phía :

— Em nghe tụi nó kể : Con Tịnh Bình học lớp 12C 1 trường em (không biết ở lớp 12C 1 có đứa mô tên Tịnh Bình ? Cái tên chỉ do tôi tưởng tượng !) đau thương hàn nặng. Chích hết 100 ống thuốc, uống đủ 150 viên linh đan, vẫn không thuyên giảm thuốc mê. Con nhỏ biết mình sắp chết, bèn đòi mẹ nấu nước hoa sứ để tắm, gội đầu bằng nước cốt hoa lài, xong, lên giường nằm đợi hồn thoát xác rong chơi. Theo lời yêu cầu của Tịnh Bình, ba hần lên rước sư cụ ở chùa Thiên Lâm về tụng kinh Di Đà suốt ba ngày ba đêm ròng. Đêm cuối, Tịnh Bình cho biết đúng 12 giờ khuya hần sẽ viễn du, rồi ngủ mê ngủ mệt. Tịnh Bình mơ thấy một bà tiên xinh đẹp, áo chùng lộng gió màu hồ thủy, đầu chít khăn đỏ, tay phe phẩy quạt trầm, chân đi hài thêu hình rồng phượng hi cầu. Bà tiên dẫn Tịnh Bình đến một ngôi vườn trăm hồng nghìn tía, xôn xao

vạn hoa, xập xoè nghìn bướm, ca múa triệu chim, tuyệt vời gấp rưỡi vườn địa đàng của ông Adam và bà Eve. Bà tiên bảo Tịnh Bình : Hồi thiên thần xa lạ, ngôi vườn Hạnh phúc của ta có đủ muôn chim, hoa trái, muôn vật diễm kiều, nhưng thiếu một mặt trời, em hãy ngoan ngoãn làm mặt trời, sáng mọc phương đông, chiều ngủ phương tây ngôi vườn ta. Ta là mặt trăng, lâu nay cóc có mặt trời để bắt bớ nên buồn, vô hậu kế đợi ! Tịnh Bình ngúng nguẩy lắc đầu : Làm mặt trời đỏ gay như mặt người say rượu xấu lắm, cho em rút lui có trật tự đi ! Bà tiên bỗng đổi sắc diện xấu như ông Ngáo ộp, dọa : Ngon lành chưa ! Nếu người cứng đầu, ta biến người thành tượng đá trong một phần mười tích tắc. Tịnh Bình sợ tái mặt, bèn dập đầu binh binh lạy đúng 1001 lạy xin hân hoan làm mặt trời. Bà tiên hoan hỉ đổi nhan sắc xinh đẹp trở lại, mỉm cười hài lòng.

Tịnh Bình biến thành mặt trời, cần mẫn in một con thoi, sáng mọc phương đông, chiều lặn phương tây. Ban đêm, hần cùng mặt trăng (bà tiên xinh đẹp) bơi thuyền hóng mát trên sông Ngân hà, nghe Ngưu Lang, Chức Nữ hò mái nhì mái đẩy, hát sầu ca chờ tháng bảy mưa ngâu; ngắm những vì sao nhấp nháy đá lông nheo nhau thì thầm tình tự.

Nhưng, một hôm, Tịnh Bình, mặt trời bỗng dề ý, phải lòng, thương một đóa hoa hướng dương ở góc vườn đông. Hướng dương xưa kia là một chàng trai nho nhã cỡ Kim Trọng của Thúy Kiều, bị bà tiên bắt về đội lốt hoa, hời ra mới biết xưa chàng học Quốc Học, từng dòm trộm Tịnh Bình có tới mấy trăm lần trên đường đi học, nhưng còn e lệ nên chưa dề ý. Đôi trẻ gặp nhau, phải lòng nhau tức khắc. Chàng ở vườn đông, nàng mãi mê trò chuyện — quên mình là một mặt trời, chiều phải về phương tây, nàng cóc thêm về. Bà tiên giận xanh mặt, bèn thổi ra hai làn khói nhạt, biến Tịnh Bình thành tượng đá ngó nghe.

Từ đó, đêm đêm, ở góc vườn đông, giun để mắt ngủ vì tiếng thổ than của chàng và nàng. Hoa hướng dương mọc dưới chân tượng đá và, từ ngày nọ tháng tê, nước mắt của đôi hồ thu pho tượng nhỏ xuống bốn tưới cho chàng, chàng lớn mạnh vùn vụt. Dần dà, chàng cao lớn hơn nàng. Đóa hoa hướng dương xoè hàng trăm cánh mộng che gió sương ấp ủ người tình. Hướng dương và tượng đá thề nguyện đứng trong đôi nhau kiếp kiếp. Tình yêu của họ bốc mùi hương kỳ ảo tới tận mũi bà tiên xinh đẹp, làm bà hách xì đến ngất ngư như con tàu say, in con gà diên. Bà giận lắm, liền dâng vạn giá vũ đến góc vườn đông nạt

mộ : Các người định dùng mê hồn hương Tinh yêu giết chết ta à ? Tinh Bình tức quá, trừng mắt nạt lại : Bà đặt tên ngôi vườn nì là vườn Hạnh phúc. Ha ! Ha ha ! Hạnh phúc không tinh yêu là Hạnh phúc giả vờ; mê muội bánh vẽ, lạt in nước ốc ! Bà tiên nghe Tinh Bình buông lời khinh mạn, tức đến rụng tim, nhưng trước khi chết, bà cố dồn hết sức tàn, thổi ra một làn khói màu tím than. Làn khói tựa luồng gió cuồng bạo làm hoa hướng dương rụng mình, rụng cánh lả tả. Những cánh hoa mộng mị đỏ thắm tinh huyết kết thành chữ. Chữ nổi thành lời. Đó là Thiên linh chuỗi.

Tinh Bình qua giấc mơ, lành bệnh, cười nói như chưa hề đau, ăn hết 20 kí lô cam tươi, đến trường và truyền bá Thiên linh chuỗi. Để tưởng nhớ chàng trai nho nhã trong mộng, Tinh Bình thề suốt đời yêu hoa hướng dương. Thỉnh thoảng cao hứng, hấn vỗ ngực xưng ta là mặt trời. Nhưng bạn bè chỉ thích gọi hấn là pho tượng biết đi.

Chị Hải Cát cười giòn :

— Con Tinh Bình, mặt trời, pho tượng chính là con Hạt Tiêu, đẹp nhất thiên hạ phìa.

Tôi nhăn nhăn cười :

— Còn hoa hướng dương ?

— Là anh-chàng-chùi-bụi !

Tôi ngưng tưởng chừng quên cả thở, véo chị Hải Cát một cái đầu thẩu xương.

Cứ thế. Hai chị em nối dài câu chuyện vòng vo Thiên linh chuỗi.

Như thế. Lần nữa, tôi lại tưởng tượng thêm một chuyện thần tiên cho xuất xứ Thiên linh chuỗi, trong khi chưa biết tác giả nó là ai. Tôi nhớ đến phim Lã Sanh Môn, cùng một cái chết, ba nhân nhữn khai báo khác nhau, cả ba cùng có lý. Lần này, tôi cóp giấc mơ của người thi sĩ tôi thương (hoa rơi kết thành chữ) để khoác áo thần bí cho Thiên linh chuỗi, tương lai, liệu tôi còn thích thú với trò chơi biến hóa ảo tưởng này nữa không ? Ai biết ! Và, mai sau, nếu Thiên linh chuỗi mãi còn, trong nhân gian, tùy tưởng tượng mỗi người, Thiên linh chuỗi sẽ có nghìn xuất xứ đẹp (?)

Hỡi người dấu mặt dấu tên. Lá lay ngành ngọn nào xui người viết những lời ma ý quỷ kia và gửi đến tôi ? Người làm ơn xuất hiện cho coi nhan sắc tí đi. E lệ chi nữa ? Nghĩ cho cùng, Thiên linh chuỗi vẫn là thứ trò đùa lạ lùng. Tác giả nó có thể là một người mất trí. Tìm bởi, thắc mắc hoài không nghĩ được kẻ giấu mặt là ai, tôi hàm hồ kết luận thế. Người không mất trí như tôi nghĩ, cũng rần mà chịu nghe ! Ai mượn !

(còn tiếp)

Chủ tiệm
KIẾN VẮNG

Quản lý
KIẾN C. CĂNG

KÍNH THƯA QUÝ VỊ, DÙ TÌNH TRẠNG LÀM ĂN KHÓ KHĂN CỬA TIỆM ĐÃ PHẢI THU HẸP LẠI, NHƯNG VẮN Y NGUYÊN TÔN CHỈ CŨ. NGHĨA LÀ BỒN TIỆM VẮN BUỒN BÁN ĐẦY ĐỦ TỪ CON VI TRÙNG CHO ĐẾN CÓN VOI, TỪ NỤ CƯỜI CHO ĐẾN GIỌT NƯỚC MẮT. CAM ĐOAN VẮN GIÁ CŨ. (LƯU Ý : CẦN GẤP MỘT NGƯỜI CẢM ĐỀ ĐỪNG RAO HÀNG).

tại sao có tiếng sét ái tình

Ngày nay khoa học đã tìm tòi ra được nguyên nhân : đó là do chất kích thích tố cổ tên là Adrenaline. Hai nhà bác học Mỹ Elaine và Ellen đã khám phá ra biện tượng đó. Chính tuyến thượng thận đã tiết ra chất kích thích Adrenaline và khi đó ta dễ bị những tiếng sấm sét ái tình chi phối. Hai ông còn nghiệm thấy rằng, mỗi khi ta bị một cảm xúc mạnh như sợ hãi, vui

buồn khác thường, thì kích thích tố Adrenaline càng phát sinh ra nhiều hơn, nếu ta thường cảm thấy tim đập nhanh hơn, thở vắn nhiều hơn, tay run, chân cứng nhất.

Có lẽ bạn ngọc hơi ngạc nhiên về lối giải thích như trên, chẳng nhẽ tuyến thượng thận lại là nguồn gốc những mối tình của loài người sao ? Bạn thắc mắc, nhưng người ta đã ghi nhận như thế đó.

NGUYỆT QUẾ

KIẾN VÀNG ƠI

VẤN: Kiến Vàng ơi! Khi hát của đang nói chuyện với mình, bỗng đưa bàn tay ra lật qua lật lại nói « tay trắng tay đen » rồi nhìn mình cười, Kiến Vàng trả lời hộ mình xem đáng hủ của ấy có ý gì hử?

HUYỀN DU (Chợ Lớn)

ĐÁP: Tay trắng tay đen mà chỉ có hai người thôi thì có nghĩa là chả có ai sẽ phải loại ra ngoài. Ý hẩn muốn nói rằng, hay là em cho tôi mượn bàn tay để coi bói chơi. Ủi dà, rồi lắm « chiện » lắm đấy.

VẤN: Kiến Vàng ơi, khi một kẹp tóc có da ngăm đen mà bị hủ của gọi là « hynos » thì phải làm sao hử Kiến Vàng?

LÊ THỊ CÔNG BẰNG (Đà Nẵng)

ĐÁP: Hãy đối đáp hẩn vừa tình lại vừa rất xỏ như thế này: chắc bạn phải cần hynos để đánh răng ngày 5, 10 lần đó.

VẤN: K.V. ơi, tại rằng mình thương người ta dễ sợ. Đến phát khóc được. Nhưng ngoài mặt mình vẫn trêu chọc quấy phá người ta mãi vậy? Như thế có... quái đản lắm không. K.V. cho ý kiến với.

TRANG (Nha Trang)

ĐÁP: Người ta vẫn thường nói, đừng đùa với tình yêu. Và đùa đùa với người mình yêu. Trêu chọc quấy phá một chút cho có duyên. Coi chừng mang tiếng « xi xon », buồn lắm đấy. Khi nào mà trái tim ta không đùa được nữa, mà lo lắng, mà ngại ngùng. Đó mới là tình yêu, có thật.

thí nghiệm về loài ong

Người ta đã làm một cuộc thí nghiệm về loài ong sau đây:

Đem một con ong chắt đầu mà không phạm tới các bộ phận khác, thân hình còn lại của con ong có thể sống trọn một năm. Nhưng gì còn lại đều hoạt động bình thường, cũng phản ứng trước ánh sáng, nhiệt độ, mức ẩm hay những nguồn kích thích có hóa tính.

Đặc biệt hơn là bụng con ong cái có thể thụ trứng và sanh đẻ như thường dù đã mất đầu. Công cuộc thí nghiệm nói trên còn cho biết khả năng tự tồn của các loại côn trùng nói chung rất mạnh, vì ba bộ phận của chúng tức là: đầu, bụng, ngực, có thể sinh tồn độc lập với nhau.

HOÀI LINH VŨ (sưu tầm)

lại tên dài tên ngắn

Trong cuốn niên giám xã giao quốc tế «Who's who in the world» có ghi các tên tuổi quan trọng trên thế giới. Người ta thấy nhiều tên dài và tên ngắn rất lạ. Tên dài nhất phải kể là tên nhà vật lý học Thụy

Sĩ: « Ernst Carlgerlach Struieck-berg Von Breidenbach Zubreienstein Uhd Melsbach.

Tên ngắn nhất là tên của cụ Thủ Tướng Miến Điện: Nu (U).

NGÔ QUÝ SINH (Cầu Tre)

bạc rượu

Một người Tô Cách Lan tên là Morisson, nhà trồng cao su ở miền Viễn Đông, mỗi ngày uống ba chai Whisky, liên tiếp trong 32 năm, ông vẫn khỏe mạnh. Đến năm 1948 đến tuổi hưu trí ông phải về Anh Quốc, người ta ngăn cản không cho ông tiếp tục uống rượu nữa. Chỉ một năm sau ông ta từ trần. Nguyên do nào? Bệnh hoạn hay thiếu rượu mà ông chết, khó mà biết được.

KIẾN BẠCH (sưu tầm)

kho tàng

Công cuộc đào đất tìm kho tàng của Hoàng đế Sethi I ở Ai Cập đã đi đến chỗ tắt nghẽn đường hầm sâu 200 thước dưới lòng đất không cung cấp đủ không khí cho đám thợ. Sethi I là con của Hoàng đế Ramsès I trị vì từ năm 1308 đến

ĐỌC SỔ BÁO
NÀY QUÍ VỊ NHỚ
MANG THEO DÙ
HOẶC ÁO MƯA
KÈO UỚT HẾT
CÁ TIM PHỒI.
CHÚNG TÔI SẼ
KHÔNG CHỊU
TRÁCH NHIỆM

KHI CÓ SỰ ĐAU ỐM CẢM CÚM
XẤY RA VỀ PHÍA CÁC BẠN.

đến năm 1298 trước tây lịch đã nổi tiếng là một trong những hoàng đế xây cất nhiều nhất của Ai Cập. Mỏ của ông đã được nhà khảo cổ Belzoni khám phá ra từ năm 1817 và vẫn được coi như một nhà mồ đẹp nhất trong vùng thung lũng Lonq-sor, về hướng nam của thủ đô Le Caire. Theo nhà khảo cổ Ai Cập Ibrahim El Nawawi cầm đầu công cuộc đào xới hiện nay thì hoàng đế Sethi đã tỏ ra rất xảo quyết trong việc xây cất: ông đã cho đào những hầm hố và nhiều đường hầm giống như nhau để đánh lạc hướng quân trộm muốn vào cướp kho tàng. Công cuộc đào xới đã tốn hết 7 triệu quan Pháp. Sự thiếu hụt không khí đem lại một điều làm việc hết sức khổ nhọc: 55 người thợ trần truồng làm việc 200 thước dưới lòng đất trong một sức nóng 65 độ! Thế mà mỗi ngày con đường chỉ dài được 50 phân. Nội điều ấy cũng đủ là một kho tàng vô giá rồi.

NỜ PHÊ DUNG NGÃ

hý viện rộng nhất thế giới

Tòa nhà lớn nhất dùng để làm Hý viện là tòa nhà Quốc hội Nhân dân ở phía Tây Bắc Kinh (Trung Cộng). Tòa nhà này xây xong năm 1959 chiếm một diện tích 13 mẫu Anh và có 10.000 chỗ ngồi cho khán giả. Thế mà, thỉnh thoảng khi có những vở kịch hay, người đến xem đông nghẹt không đủ chỗ ngồi.

cổ thụ già nhất thế giới

Là một cây thông bình nón trắng ở miền Tây Nevada. Trong những cuộc khảo cứu năm 1963, kết quả cho biết cây thông này đã sống được 4.900 năm.

chiếc xe đạp dài nhất

Chiếc xe đạp có chỗ ngồi phía sau dài nhất là 1 chiếc xe đạp do 2 kỹ sư Rickman Bros và Hugh Stevenson ở Hampshire, Anh quốc sáng chế và làm xong ngày 5-8-1968. Chiếc xe đạp này dài 4 thước 7 và ngồi được 20 người.

vị thủ tướng sống lâu nhất

Là ông Cristopher Hornsruud giữ chức Thủ tướng Na Uy từ 28-1-1928 đến 15-2-1928. Ông ra đời ngày 15-11-1859 và chết ngày 13-12-1960, hưởng thọ 101 tuổi.

NGUYỆT XUA

platon, triết gia hy lạp

Platon là một trong những triết gia vĩ đại nhất của Hy Lạp và thế giới. Thuở nhỏ, cũng như các chàng trai khác thuộc gia đình trung lưu ở Athenes, Platon đã được giáo dục một cách hoàn hảo và trong vòng 3 năm lúc ông mới 20 tuổi cho đến khi Scorates qua đời ông là môn đệ của Scorates. Platon từng du lịch ở Ý, Scily, Ai Cập. Ông cũng từng nghiên cứu các triết thuyết của Pythagore, Herac-litus, Eleatic và các thuyết của Scorates.

Tác phẩm vĩ đại nhất của Platon là cuốn «Republic» mặc dù câu chuyện kết án xử tử Scorates kể trong tác phẩm Apology, Crito, Phaedo đã vượt nó ở tính chất quyến rũ và cảm động và tác phẩm Symposium là kiệt tác văn chương trong những tác phẩm đối thoại của ông.

Bút pháp cao diệu của Platon nằm giữa biên giới văn xuôi và thơ đã đưa ông lên đỉnh cao ngoài vị trí một triết gia lớn còn là một trong những nhà văn quan trọng nhất của thế giới. Ông mất năm 399 trước Tây lịch Kỷ nguyên, thọ 71 tuổi.

NHỊ LANG

công dụng của muối

Các bạn có biết những lợi ích của muối chưa? Bỏ một muỗng canh muối trong một lít nước để súc miệng sớm chiều sẽ sạch răng và miệng, còn nhều vài giọt trong hai lít mũi sẽ tránh được bệnh cảm cúm. Hoặc sớm và chiều nhều vào mắt sẽ giữ cho mắt sáng mãi.

PHI MAN (ghi)

hoa thơm cỏ lạ

Người ta có bỏ hết được cái khôn vặt thì mới khôn to được.

TRANG TỬ

Đức khiêm tốn như những cái bóng mờ trong bức tranh, nó làm cho bức tranh nổi bật hẳn lên.

LA BRUYÈRE

truyện dài TỪ KỂ TƯỜNG

— Rồi. Chịu. Nhưng sáng mai mới trả. Bây giờ tối rồi Hương không dám gọi cổng đâu.

— Sáng mai cũng được. Nhưng phải trả cho người ta không thôi bị mắng thăm.

Trầm Hương xông xáo gọi bà bán chè. Nhuệ Giang thở phào nhẹ nhõm vì ga được Trầm Hương trả nợ giùm cái bàn ủi. Bà bán chè đứng lại ngoài cổng. Trầm Hương nhào ra nhanh như một con sóc trèo cây, đưa tay ngoắc Nhuệ Giang :

— Mau lên, không tụi nhóc chạy ủa ra là chị sập tiệm.

— Gọi bà ấy vào trong này, ai ăn ngoài đường bao giờ.

— Bữa trước chị đầu có nói như vậy.

— Bữa trước khác.

— Sợ nhà đối diện người ta nhìn thấy hả ?

Tuy cự nự nhưng kẻ có tiền vẫn nhất. Trầm Hương đành năn nỉ bà bán chè gánh vào trong sân. Bà bán chè dễ thương phục phịch để gánh xuống trên mặt sỏi, kéo chiếc ghế nhỏ ngồi, xong ngược mắt nhìn Nhuệ Giang cười nói :

— Ở ngoài đường có ánh sáng, trong này tối quá tui thấy đường đen mà mức chè.

— Mức đại. May nhờ rủi chịu bà ơi.

Trầm Hương cũng ngồi ngay xuống, giọng dài thòng đáp lời bà bán chè. Nhuệ Giang cười, hai má nóng ran nói :

— Ngoài đó người ta thấy kỳ lắm.

— Có ai đâu.

— Có chứ. Tại bà không thấy.

— Ăn nhằm gì. Người ta vẫn ăn. Nếu tui đi bán chè đêm mà không có ai ăn thì bỏ nghề lâu rồi.

Trầm Hương vừa húp chè xì xụp vừa múa lưỡi trêu Nhuệ Giang.

— Bà ấy sợ cái ông nhà đối diện nhìn thấy.

— Ai đâu ?

Bà bán chè quay đầu nhìn. Nhuệ Giang thúc vào hông Trầm Hương một cái. Con nhỏ bị sặc, vừa cười vừa ho. Lũ em Nhuệ Giang như bây kiển đánh hơi được chất ngọt, chạy ào ra, nhao nhao :

— A, hai bà này ăn chè mà dẩu. Em một chén đi.

— Em nữa. Trời ơi thơm quá.

— Chị Nhuệ Giang và chị Trầm Hương tham ăn.

— Sao không gọi em với. Chị Nhuệ Giang xấu nhé.

Nhuệ Giang và Trầm Hương ngó nhau, cả hai như bị ghen. Bà bán chè trúng mối lớn, vội múc lia lịa. Thằng Dũng cầm tay bụng chén chè chưa kịp húp đã vội nói :

— Em phải ăn hai chén để trả thù.

Nhỏ Thủy kê ngay :

— Anh cầm nhom sao ăn chi nhiều thế ?

— Cầm ăn nhiều cho hết cầm. Thủy sún răng không nên ăn đồ ngọt.

Nhỏ Hoàng Cúc vừa húp chè vừa phàn búa :

— Em không nói gì hết, em ngoan, đáng thưởng hai chén. Chị Nhuệ Giang nhẻ ?

Nhỏ Tuyên An, chót hết, giọng mềm như bún tàu :

— Em mới ngoan nhất nhà.

Trầm Hương hét nhỏ :

— Thôi, vừa chứ. La lối um sùm Ba nghe được thì thay chè bằng chổi lông gà, đứa nào chịu thì cứ việc la nữa đi.

Lũ nhóc nín im. Nhuệ Giang làm một phát tỉnh nhảm, vội báo động :

— Mỗi đứa tối đa hai chén. Ăn thêm kiếm tiền mà trả. Chị rảo tui rồi.

Lũ em nàng đưa tròn mắt đưa hít hà, nhưng điều kiện của Nhuệ Giang khe khắt quá làm chúng buồn chán lủi mất. Bà bán chè nhận tiền Nhuệ Giang nhưng bà không biết nàng đau đớn khốc thảm. Trầm Hương có vẻ khoái chí ngồi ngược mắt nhìn lên bầu trời đếm các vì sao lấp lánh, nghe mùi hương thoảng trong vương sân và nghe mùi chè còn thơm ngát nơi đầu lưỡi. Bà bán chè đứng đỉnh gánh đi, tiếng rao ngân dài ngọt xớt vang khắp khu phố.

— Vừa bụng chưa ?

Trầm Hương đón cái lườm trong bóng tối của Nhuệ Giang, tủm tỉm :

— Chưa vừa.

— Cách sao mới vừa nữa bây giờ ?

— Còn ông bán mía nấu nữa, một chút nữa ông sẽ đi ngang.

— Hết tiền rồi.

Trầm Hương tỉnh bơ :

— Ông quen, ăn thiếu được.

Nhuệ Giang tức ầm ạch. Nói chuyện với một con nhỏ ngang như cua gạch chỉ tốn công mua thiết vào thân. Nhuệ Giang ngồi im. Nàng ngược mắt nhìn lên trời. Có một vì sao sáng nhất, đang nhấp nháy, rực rỡ và những vì sao khác nối với nhau thành một dãy như một chiếc cầu. Ở cao nguyên, ngôi nhà của bà Ngoại, trong vương sân buổi tối cũng có mùi hương hoa thơm ngát nhưng Nhuệ Giang không chú ý đến các ngôi sao. Ừ nhỉ, sao đạo đó Nhuệ Giang không chú ý đến chung quanh. Những điều ở xa và thật đẹp trong tầm mắt nàng. Chỉ loanh quanh với ngày đi học, ngày ở nhà, những ngày nghỉ lễ, một vài đứa bạn, lũ em nghịch phá ồn ào. Thành phố đó, mưa mù và bụi đỏ. Những cánh rừng sương phủ quanh năm, những đỉnh núi vắt mây trắng nổi, những đỉnh đồi thông xanh bạt ngàn và một bờ biển ánh lên trong chân trời chiều. Nhuệ Giang chỉ thấy mình thoảng thoảng ở đó với những ngày tháng nhỏ bé mơ hồ như màu hoa vàng tới mùa nở rực rỡ ven đường.

Vai Nhuệ Giang bị Trầm Hương đập một cái mạnh :

— Làm gì mà ngó trời mãi miết như thế ?

— Các ngôi sao đẹp quá, Hương thấy không ?

Trầm Hương cười :

— À, biết rồi, ngồi đếm sao mà nhớ chàng.

— Chàng nào ? Ăn mấy chén chè vô rồi nói ầu thêm.

— Có hai chén

— May là có hai chén.

Giọng cười khúc khích của Trầm Hương như những cọng cỏ gà cào dưới gan bàn chân Nhuệ Giang. Vừa tức ầm ạch trong bụng vừa buồn cười thầm trong lòng.

Trầm Hương nhại giọng làm hề :

Sao Vua chín cái ối a nằm kề

Thương Anh từ thừa Mẹ về với Cha

Sao Vua chín cái ối a nằm xa

Thương Anh từ thừa người ra ối a người vào...

Nhuệ Giang nhảy tới dấn vào vai Trầm Hương. Trong khi Nhuệ Giang ngượng nghịu ngất một cái hoa màu trắng dưới chân trong đám cỏ xanh Trầm Hương buông giọng cười dòn tan như người ta đồ vỏ nghêu. Hai chị em đùa giỡn trong bóng tối trước sân, dưới mùi hương hoa và bóng lá rũ. Đêm ở đây nhẹ tênh như gió, trải rộng, ướp hồn người. Đêm yên tĩnh, thơ mộng, êm đềm. Đêm của những ngôi nhà đóng cửa nhìn ra ánh đèn trái vàng xuống lòng đường. Đêm của những cô gái áo hoa chơi vũ cầu trắng. Đêm của một tâm hồn này dõi nghe bước chân của một tâm hồn kia. Và cuối cùng đêm bình dị ngọt ngào nơi những tiếng rao bán thức ăn sục nức mùi hương. Đêm quả thật thơm như một giòồng sữa.

Trầm Hương vòng hai tay dưới gối, hai chân đánh đu trên đất như con búp bê chạy bằng pin, gục gặt đầu hỏi :

— Nhưng đêm ở đây thiếu một cái, đồ chị Nhuệ Giang biết thiếu cái gì ?

— Không biết.

— Chưa suy nghĩ đã vội trả lời.

Nhuệ Giang cười to :

— Khỏi cần suy nghĩ.

— Cho trả lời lại, cho suy nghĩ một tiếng đồng hồ đó.

— Một tiếng đồng hồ cho chị đã đi ngủ được một giấc rồi.

Trầm Hương la lên :

— Nói chuyện với chị chán phèo. Chả biết mai mốt anh chàng nào vớ vẫn yêu chị chắc anh ta khùng sớm.

— Kệ nó.

— Liều.

— Một liều ba bảy cũng liều.

— Ha. Biết rồi. Chị không thể yêu ai được nữa vì chị đã có người yêu rồi. Trái tim chị đã có một anh chàng xiết bù loong vắn vít rồi phải không ?

Con nhỏ Trầm Hương nói năm câu thì bắt buộc phải nói bảy một câu mới ăn ngon cơm, ngủ mới yên, học bài mới thuộc. Nhuệ Giang không thêm cái vớ vẩn. Nàng cười cười, gật gật đầu. Đôi khi cũng phải giả trò úp úp mở mở để đánh lừa khối óc ranh mãnh soi mói của nó chứ.

Có lẽ chán Nhuệ Giang quá nên Trầm Hương thở dài, nói một mình :

— Đêm ở đây thiếu một vầng trăng.

Nhuệ Giang thấy người choáng váng một chút. Phải rồi. Đêm thiếu một bóng trăng. Không ngờ Trầm Hương hôm nay cũng mơ mộng gớm. Tự nhiên Nhuệ Giang nhớ lại tất cả những đêm trăng của thời thơ ấu

ở cao nguyên nơi căn nhà ngói cũ trên đồi ngó xuống bãi biển của bà Ngoại. Đêm ngồi ở cửa sổ học bài, ngó ra biển gặp trăng thả bóng vàng lơ lửng, nghe tiếng sóng biển thì thầm gọi nhau. Đêm tuyệt vời như thế một thời đã qua mà Nhuệ Giang nào hay biết. Nhuệ Giang nhớ đến lịm người tiếng sóng. Một màu xanh ánh lên trong bóng trăng vàng trải rộng khắp những đỉnh đồi, đỉnh núi và bờ đá nhô lên trong bóng đêm đen thẫm, rồi bãi cát với những gợn sóng bọt trắng bò lên, hùng dũng mà buồn bã, nở nức mà âm thầm. Nhuệ Giang thấy trong óc mình một khúc phim quay chậm, trí nhớ được phóng về thời cũ, hình ảnh bay múa, rục rịch, trên biển xanh. Tại sao thời đó nàng không biết gì hết, không cảm nhận trước thiên nhiên tuyệt vời, trời đất huyền nhiệm và lòng đầy mộng tưởng. Thời đó. Ôi tiếng nói nghe sao mà buồn bã xa vời khép kín quá. Nếu Ba không dời về đây, để thường Nhuệ Giang đã sống được một thời bay bổng với tuổi vàng của mình nơi thành phố êm đềm, ngây ngất ấy. Bây giờ đã hết. Chỉ còn tưởng tượng và trí nhớ. Quá khứ đã vượt khỏi những bước chân và những đầu ngón tay nhỏ bé của nàng. Chuyển xe lửa xám ngoét bằng mình trong sương sớm đưa nàng rời khỏi ngôi nhà yêu dấu đó với hồi còi báo thức từ xa trước khi nó dừng lại thở dài trên con đường sắt nơi sân ga nhỏ Bóng trắng khuyết lạnh lùng thả bóng xuống cuối đêm hai mươi. Cuối một tuần trăng ngày tháng mơ hồ lạnh bạc. Bóng bà Ngoại mặc áo len đen lủi thủi bèn đường. Bóng ba má nàng, mấy đứa em, cả một gia tài nhỏ được chất trong xe. Khi ấy hàng dương ngoài bãi cát chưa thức dậy. Trăng làm sao biết được Nhuệ Giang lên tàu rời xa quê ngoại. Biển làm sao đánh được nhịp đập của trái tim nàng lúc rời bỏ bầy chim trên bãi cát. Núi làm sao cao vút được bằng hồn nàng chắt chõ từng ngày tháng óng chuốt của tuổi con gái. Đồi dài làm sao xanh bằng tóc nàng, đã thả bay từng sợi thành cây cỏ, thời tiết, mùa. Và dương xỉ, ôi một hàng cây lồng lộng đứng im ngó theo chuyển tàu đuổi bóng trăng của đêm về sáng. Nhuệ Giang bàng hoàng, chìm đắm trong một cơn mê thiếp mù khơi khi nghe Trầm Hương nhắc lại một ánh trăng :

— Bà Ngoại bây giờ làm gì trong ngôi nhà đó, chị Nhuệ Giang biết không ?

— Bà Ngoại đang tụng kinh chờ giấc ngủ.

— Hương thuộc kinh của bà Ngoại.

— Thôi, đừng tụng nơi đây.

Trầm Hương cười :

— Em nhớ bà Ngoại quá.

— Chị nhớ bầy chim cát quá. Chúng nó có nhớ mình không Trầm Hương nhỉ ?

(còn tiếp)

NGUYỄN TUẤN ANH

NGÔ THU THẢO (Saigon)

Cháu nên đến một Nha sĩ để khám và chữa hết các răng sâu, sau đó đi chụp hình xoang xương mũi và khám bộ máy tiêu hóa cho kỹ càng mới mong trị dứt chứng hôi miệng. Tạm dùng Pate Gingivale để đánh răng. Uống Carbonésie để hút hết hơi thừa trong bao tử và ruột, Ku-Zyme để giúp cho sự tiêu hóa được dễ dàng hơn.

NGUYỄN THỊ HỒNG (Vĩnh Long)

1 — Các tĩnh mạch bần nổi rõ trên mặt da ở tứ chi báo hiệu một sự rối loạn của sự tuần hoàn máu từ ngoại biên về tim. Cháu hãy uống Opo — Veinogène mỗi ngày 2 ống trong ít lâu xem sao. Cũng có thể dùng thêm Solucamphre mỗi ngày 3 lần mỗi lần 30 giọt.

2 — Tê, nhức, mỗi tay chân là triệu chứng thần kinh viêm hay cơ-

viêm. Dùng Baume Solar để thoa, và uống Myoviton, Aspirine cũng như chích Strychnal B1 Fort sẽ hết. Chứng này có liên quan đến các gân xanh nổi lên mà chú đã giải đáp ở câu hỏi (1).

MỘT QUÂN NHÂN (Đồng Đế)

Đời lính, xa nhà, vui anh em nên mắc bệnh phong tình đó là chuyện rất thường thấy trong thời buổi này. Tuy nhiên em phải chú ý chạy theo đúng cách và kịp thời vì đề lâu sẽ rất có hại, có thể mang tội bất hiếu... vì không con nối dõi. Phải chích Pénicilline với độ cao (1.000.000 hay 1.500.000 đơn vị mỗi ngày) uống 6—8 viên Auréomycine, 8—10 viên Thiazomide (nhớ uống nhiều nước), mỗi ngày. Nhớ kiêng tôm, cá biển, thịt rừng, nấm, cà chua và các hoa quả chua (chanh, cam). Không được uống rượu nhất là bia. Phải mặc quần slip cho sát. Sau khi đi tiểu phải sát trùng tay bằng cồn 90 độ.

NGUYỄN NGỌC DŨNG (Gia Định)

Ai bảo cháu rằng người Việt Nam ta không có được những sợi tóc tốt như người Tây Phương? Mà tốt ở đây theo ý cháu là thế nào? Cháu muốn để tóc mai thì có khó gì đâu. Hai tháng liền đừng đến thăm bác phó hủi nào cả đủ làm cháu toại nguyện và chắc chắn các cậu hippies Saigon sẽ tôn cháu

NGUYỄN THẾ

học y khoa

1— Sanh 1953 vừa đỗ Lý Hóa, Sinh Hóa, nay đang học Đại Học Sư Phạm (năm 1e). Sang năm (1973) có thể vào Sài Gòn thi Y Khoa (năm 1e) không, nếu năm nay đỗ năm 1e, Sư Phạm (liên tục) ?

2— Quy chế về thi cử cũng như học hành của Trường Quân Y.

3— Quy chế của Trường Đại Học Minh Đức.

4— Người ta có giới hạn tuổi trong ngành Y Khoa không ?

P.P. HIỀN (Huế)

1— Năm 1973, em không thể vào Saigon thi y khoa năm thứ nhất được vì :

— Vào năm thứ nhất y khoa Saigon, bắt buộc phải có A.P.M. Đậu chứng chỉ Lý hóa Sinh hóa chỉ có thể tiếp tục học ở Đại Học Khoa học thôi.

— Về phương diện quân dịch mặc dầu lên Đại Học em thi đậu đều đều, nhưng nếu đổi ngành học hai năm thứ nhất, em sẽ bị trễ và không được hoãn dịch vì lý do học vấn nữa.

2— Trường Quân y thuộc Bộ Quốc phòng có nhiệm vụ đào tạo Y sĩ, Dược sĩ, Sĩ quan, Hạ Sĩ quan, Binh sĩ, Trợ y và Hành chánh Quân y cho QLVNCH.

Riêng đối với việc đào tạo quân y sĩ, quân dược sĩ và quân nha sĩ hiện trường chỉ phụ trách huấn luyện về căn bản quân sự, về hành chánh và nghệ thuật lãnh đạo, chỉ huy. Còn về chuyên môn Y, Dược Nha các sinh viên quân y vẫn theo học tại các Đại học Y, Dược và Nha khoa và chịu chế độ thi cử của các Đại học này như các sinh viên dân sự khác.

Hàng năm trường Quân Y đều có mở các cuộc thi tuyển sinh viên Quân y. Trước kia tuyển ngay vào học từ năm học chứng chỉ P.C.B. Nay chỉ tuyển vào năm thứ nhất Y khoa trở lên. Sinh viên phải nội trú trong trường Y khoa và bị chỉ phối bởi kỷ luật quân đội.

3— Đại Học Y Khoa Minh Đức là một Đại Học tư, văn bằng được Chánh phủ công nhận. Sinh Viên phải đóng học phí. Chương trình học có phần phối hợp Đông và Tây

y. Vì mới hoạt động nên chưa ai biết và phán xét được hiệu quả của chương trình học nói trên.

— Không. Chỉ có việc hạn tuổi vì chế độ quân dịch đang được áp dụng trong tình trạng hiện nay của đất nước. Anh biết hiện có mấy «cụ» sinh viên đang theo học Y khoa (có «cụ» trên 50 tuổi).

bà indira gandhi và thánh gandhi

1— Có phải nữ Thủ Tướng Ấn Độ thuộc dòng dõi Thánh Gandhi? Nhiệm kỳ của Thủ Tướng Ấn Độ kéo dài bao lâu?

2— Cuộc chiến Ấn Hồi và sự thành lập Bangla Desh có lợi gì cho Ấn?

3— Tóm lược cốt truyện «The quiet American» của G. Greene.

PHAN MINH HỒNG (Cai Lậy)

1— Đương kim Thủ tướng Ấn Độ là bà Indira Nehru Gandhi, không có liên hệ gia đình nào với Thánh Gandhi cả. Bà là con gái của cố Thủ tướng Nehru, người đã theo và trở thành cánh tay mặt của Thánh Gandhi trong phong trào chống Anh giành độc lập cho Ấn Độ. Để tỏ lòng ngưỡng mộ Thánh Gandhi, ông đã lấy tên của ngài để đặt tên cho con gái (chuyện này hơi xái với tục lệ của chúng ta đấy nhé).

Ấn Độ theo chế độ đại nghị, Tổng Thống chỉ định lãnh tụ của

đảng chiếm đa số ghế tại Quốc Hội đứng ra lập Nội các và làm Thủ tướng. Do đó không có nhiệm kỳ nhất định cho vị Thủ tướng Ấn Độ. Thí dụ bà Gandhi được chỉ định làm Thủ tướng từ năm 1966. Mới đây trong cuộc bầu cử lại Quốc hội (năm bầu lại một lần), đảng Quốc Đại do Bà lãnh đạo vẫn nắm đa số vì vậy bà vẫn tiếp tục làm Thủ tướng. Ngoài việc đảng bị mất đa số, lãnh tụ của đảng cũng có thể mất chức Thủ tướng. Trường hợp gặp một sự bất tín nhiệm trầm trọng trong nước hoặc trong nội bộ đảng khiến đảng phải đề cử một người khác đứng ra lãnh đạo đảng.

2— Chiến tranh xảy ra giữa hai quốc gia hầu hết là vì có những mâu thuẫn về quyền lợi mà họ không thể giải quyết được bằng đường lối ôn hòa, thương nghị. Dĩ nhiên nước nào thắng trận sẽ nắm được ưu thế để đòi hỏi quyền lợi. Trường hợp Ấn, Hồi từ khi lấy lại được độc lập, có sự tranh chấp về vùng đất Cachemire, mấy chục năm nay giải quyết không xong. Cứ vài năm chiến tranh nóng lại xảy ra thay cho chiến tranh lạnh. Và cứ mỗi lần như vậy Ấn lại phải lo phòng thủ cả hai bên biên giới Đông và Tây (vì trước kia, Hồi Quốc gồm hai phần là Đông Hồi và Tây Hồi ở hai bên nách Ấn Độ).
(xem tiếp trang 63)

NGƯỜI CON GÁI MẮT NAI

PHÓNG SỰ TRUYỆN ● KIẾN VÀNG

Trước mặt Quyên Quyên bốn tuổi, cô giáo là một thần tượng vĩ đại. Cô giáo cười cô giáo nói, cô giáo mặc áo màu gì đi xe gì Quyên Quyên cũng thấy hay thấy nhất. Ngoài ra cô giáo còn là một hình ảnh đồ đậm nhất của thương yêu mà những tâm hồn thơ ấu ngược mắt lên và đặt đôi bàn tay bé nhỏ vào. Một chút gì Quyên cũng «cô của Quyên». Cô của Quyên sơn móng tay cho Quyên. Cô của Quyên bảo về nói mẹ cắt tóc bum-bê cho đẹp. Cô của Quyên... Thái trên em:

— Không phải cô của Quyên, cô của anh Thái mà.

Miệng con bé mếu xệch đi:

— Cô của Quyên chứ bộ. Quyên đâu thấy cô nắm tay anh Thái bao giờ.

Thái cười:

— Nhưng anh Thái nắm tay cô rồi.

Mắt con bé đã đỏ nhưng vẫn chưa chịu thua:

— Anh Thái dóc, anh Thái đứng ở ngoài đường chứ anh Thái có vô sân chơi hồi nào đâu.

— Nhưng mà cô cứ là của anh Thái.

Con bé ức quá không nói được nữa, òa lên khóc. Lập tức mẹ về phe Quyên nạt anh Thái liền:

— Cái thằng anh này chuyên thói chọc em thôi. Nín đi cưng, có... con chuột mới là của anh ấy.

Nước mắt còn ướt đầm cả hai mi, Quyên Quyên chu cái mồm:

— Quyên mách cô cho.

— Mách sao ?

— Mách là anh Thái bảo cô của anh Thái.

Thái kêu, đừng nhỏ oí. Nhớ chồng cô nghe được chồng cô tìm anh Thái xin tí huyết thì tịch đời anh mi sớm. Chồng cô là đại úy nhảy dù đó, đừng có đùa. Thái cười hinh hích với mẹ. Mẹ nói cái miệng mi sao cũng có ngày mắc họa.

Học trò nhỏ thương cô giáo một cách thật hồn nhiên, thơ ngây. Quyên đã từng dồn cam dồn ổi vào cặp đem cho cô giáo, đã từng xé phẳng một tấm hình màu thật đẹp trong xấp báo của ba đem cho cô giáo. Và động trời hơn nữa con bé đã nhét cả vòng ngọc của mẹ đem cho cô. Chuyện cái vòng ngọc xảy ra đưa Quyên Quyên thành nổi tiếng trong dư luận đám cô giáo. Đó là kết quả buổi tụ họp chuyện trò của các cô. Sau khi nói hết chuyện thời tiết đến thời trang, hết chuyện ăn uống tới chuyện sắc đẹp. Một cô nói :

— Tôi mới mua cái vòng ngọc đây nè.

— Chà nước xanh đẹp quá.

Cô giáo Quyên Quyên gỡ chiếc vòng ở tay bạn đưa lên ngắm nghía. Bạn đồng nghiệp nói :

— Tay chị đeo vòng này chắc đẹp lắm. Chị thử coi.

Chiếc vòng được đeo thử vào tay, mắt cô giáo của Quyên Quyên sáng rỡ :

— Tôi ước bao giờ mình mua được một cái vòng ngọc đẹp như thế này.

Học trò Quyên Quyên có mặt ở đó, lắng nghe rõ câu chuyện và lập tức về nhà để ý đến cái vòng ngọc thạch của mẹ thường bỏ trên đầu giường. Không lỡ cơ hội, cô học trò dễ thương liền nhét chiếc vòng ngọc thạch của mẹ vào cặp đem cho cô giáo. Cô giáo cảm động lắm nhưng không thể nhận được. Chiếc vòng sau đó được trao lại cho anh Thái khi tới đón Quyên Quyên với lời nạt nộ :

— Lần sau Quyên Quyên không được làm thế nữa nghe không.

Mẹ làm mặt đối với Quyên Quyên :

— Út thương cô giáo hơn mẹ phải không.

Quyên Quyên không biết trả lời, con bé ôm lấy cổ mẹ. Mẹ đẩy ra :

— Út ghét mẹ, không thèm thương út nữa.

Hai hàng nước mắt Quyên Quyên chảy dài. Mẹ ... da diết :

— Út lấy vòng của mẹ cho cô giáo đeo cho cô giáo đẹp, còn để mẹ xấu xí. Mai cho út ở với cô giáo đi.

Út chẳng biết trả lời sao, ngoài hai hàng nước mắt đã nhỏ xuống

áo. Mẹ khẽ nhìn anh Thái cười nụ mím. Mẹ đứng lên pha cho Quyên Quyên một ly sữa trong khi anh Thái tới lau nước mắt cho em. Anh Thái nói :

— Cái gì hay cái gì quý mi cũng vác đi cho cô giáo mi hết. Coi chừng có mấy ông anh mi cũng dám dắt đi cho cô giáo lắm à.

Mẹ gỡ chiếc muống vào đầu anh Thái, chàng ta rút cổ lại :

— Thật đấy chứ mẹ.

Thái đỡ lấy ly sữa trên tay mẹ làm công việc khuấy chiếc muống cho tan bột sữa với nước sôi trước khi trao cho Quyên Quyên.

— Mẹ cương út thế mà út không thèm thương mẹ. Mai út đi học thấy cái gì hay hay của cô giáo phải nhặt bỏ vào cặp đem về cho mẹ nghe không.

Mẹ nạt anh Thái, nói thế nhớ mai nó làm thật sao. Anh Thái cười lớn :

— Nhắm khi nào ngồi cô giáo bỏ giấy ra đó, lượm một chiếc nhét vào cặp đem về cho mẹ nha út.

Đó là học trò Quyên Quyên với thần tượng vĩ đại đầu tiên là cô giáo. Nhưng một lần cô giáo đã để Quyên Quyên khóc tủi thân dưới gốc cây vú sữa nơi sân trường. « Cô của Quyên » không phải chỉ có một mình « Quyên Quyên của cô » mà có bao nhiêu học trò dễ thương khác nữa. Xảy ra chuyện có một nhân vật mới xuất hiện nơi sân trường : Hồng Hạnh, con bé lai Tây mới vô học. Ba Hồng Hạnh mỗi sáng mỗi trưa đậu xe bóng láng trước cổng đưa đón con gái. Mỗi buổi bầu con bé khóc hoài bắt tội cô giáo phải theo dỗ hoài. Rồi đến một hôm Quyên Quyên cảm thấy cô giáo thương Hồng Hạnh hơn thương mình, đó cũng là lần con bé « nhận diện địch thủ » kỷ hơn. Chơi ngoài sân, đứng bên cạnh Hồng Hạnh, Quyên Quyên không thèm nắm tay nó. Hồng Hạnh hỏi chuyện, Quyên Quyên không thèm trả lời.

Cuối cùng mỗi tinh « cô của Quyên » đi đến chỗ đỗ võ. Lần ấy cô dẫn Hồng Hạnh lên phòng uống sữa (thay vì bàn tay ấy những lần trước là của Quyên Quyên).

Quyên Quyên cũng thêm được uống sữa nữa. Mỗi ngày ở nhà mẹ pha cho út hai lần, một lần sáng sớm và một lần chiều khi ngủ dậy. Sáng nay vì vội vàng, mẹ bận chuyện gì đó nên không kịp pha sữa cho út. Tới trường Quyên nhớ sữa quá, thấy cô dắt Hồng Hạnh lên phòng có những bậc đá là phòng giải khát, Quyên liền gọi « cô ơi cô ơi » và chạy theo. Nhưng cô không nghe tiếng Quyên Quyên gọi, để Quyên Quyên

ngã chú người giữa sân sỏi. Hai bàn tay và hai đầu gối Quyên Quyên bị sỏi cào xây xước, có chỗ rướm máu. Quyên Quyên khóc inh ỏi. Con bé vừa khóc tủi vừa khóc đau nên khó đỡ.

Sau lần bị ngã tủi ngã đau ấy, Quyên Quyên không thêm đi học nữa. Anh Thái đỡ thành thế nào cũng không ẵm con bé lên xe được. Mẹ cũng đỡ hết lời nhưng út cũng nhất định không. Con ở nhà với mẹ.

Anh Thái bảo :

— Không đi học, nhờ anh Thái... lấy mất «cô của Quyên» thì sao?

— Cho anh Thái luôn.

Anh Thái nhìn sang mẹ cười thích thú. Mẹ bảo :

— Nó còn nhỏ nhit, để ở nhà chơi. Sang năm đi học cũng vừa.

Năm anh Hải mười bốn tuổi. Tuổi ấy, anh Hải ham chơi dữ. Anh có một thằng bạn tên Thạch, tự Thạch còm (còn có biệt hiệu là Thạch Sanh) tối ngày hai người rủ nhau ra bồn hoa của cư xá để đá banh. Tê rách cả vai áo, đá nát cả đám hoa mới tĩa và bị ông lao công xưng xộ dọa nạt hoài. Nhưng đám con trai khôn lại rất ngoan nữa, chúng có thể cốp ở nhà chúng một cái kim cũ không xài được tốt lắm, hoặc lẫn ở đầu đó về một cái vỏ bánh xe hư đem cho ông lao công, bọn chúng sẽ được tự do đá banh nơi bồn cỏ mà thỉnh thoảng chỉ bị lưu ý vừa phải.

Ngoài bồn cỏ cư xá là một sân đá banh tốt, bọn Hải còn có một sân đá banh có chiều dài vô tận nữa là khu đường rầy. Khu đường rầy nằm chéo góc với khu cư xá. Có thể kể một đường thẳng ngắn tức là một con hẻm nhỏ từ con đường vòng cư xá qua một khu lao động tới đường rầy. Chiều chiều Thạch thường sang rủ Thái ôm banh qua con hẻm ấy để đá với bọn trẻ ở khu này. Những lần đầu chúng dợt chơi với nhau chưa có «gôn» thì vấn đề điều kiện sân không rắc rối lắm. Đường rầy lộn ngổn đá xanh, mấp mô sắt ngang sắt dọc chúng cũng tung banh tưới hạt sen, mạnh ai nấy đá, không lừa lọc không ăn thua chi cả. Nhưng chen trên đá lộn ngổn là một điều không được khuyến khích tự nhiên một chút nào hết. Ít lâu sau bọn trẻ đưa nhau lên khu kho hàng phía trên, trước khi đường rầy chế đôi bùng binh, nơi mà các xe cộ phải dừng lại mỗi khi nhân viên hỏa xa ré tiếng còi phất lá cờ đỏ ám khói hoặc lúc jắc cái đèn đỏ lù mù nếu là đêm, mỗi khi có chuyển xe lửa hụ còi ngang qua. Tuy hơi xa nhưng ở đây chúng có một bãi đá rộng, đó là sân kho hàng của Sở Hỏa Xa. Ở đây chúng có thể bày những trận đá cò «gôn», có ăn thua đàng hoàng.

Đám trẻ ở cư xá thường hợp thành một đội, đá tỷ số với đội banh của đám trẻ ở khu đường rầy. Đội banh cư xá thua hoài, trận đá nào cũng thua đậm. Hải ức lắm, Thạch ức lắm. Đội banh của đám trẻ khu đường rầy đưa banh như gió, lừa banh như chớp và sút «gôn» như sấm sét chỉ vì chúng được dợt nhiều. Hải và Thạch biết thế nhưng không có được nhiều dịp để đưa đội banh mình đi tập dợt. Chúng đá «ẹ» và chạy theo banh bao giờ cũng trật «giò» để lọt mất banh vào chân đối thủ. Lại thêm thủ môn hạng bét, chuyên môn «để bóng» và hề thấy trái nào sút quá mạnh thì né, bắt sợ bề mặt hoặc gãy ngón tay. Hải và Thạch luôn giữ chân trung phong, thọc banh sâu vô đất địch và làm bàn. Nhưng những tỷ số kể là hiếm hoi ấy không bao giờ cân bằng được với «nghề» để bóng của thủ môn mình nên bao giờ đội banh cư xá cũng chực thua một cách nhục nhã.

Hải bàn với Thạch :

— Mình phải có một thủ môn bắt banh dính như dựa mít.

Thạch góp ó :

— Và có ít nhất một trung phong sút banh chân cứng như thép

Rồi Thạch làm thủ môn và Hải làm trung phong đá banh cho Thạch bắt. Đầu đầu trưa nào Hải cũng trốn mẹ với Thạch ra bồn cỏ cư xá tập dợt. Quyên Quyên được anh Hải dúi cho một cái gì đó ăn được, như cục xí muối hay swing-gum... với lời dặn dò :

— Đừng có mách mẹ nha út.

Buổi trưa với những đứa trẻ là một khoảng thời gian thú vị nhất. Trong khi cha mẹ ngủ trưa thì chúng kéo nhau đi chơi hoặc làm những chuyện gì riêng của chúng ở trong nhà mà nếu cha mẹ chúng biết thì có thể bị la mắng hoặc cấm đoán. Quyên Quyên ở nhà một mình bày trò một mình mãi cũng chán, đôi khi con bé cũng theo anh ra khu bồn hoa của cư xá. Dĩ nhiên không phải là để làm khán giả cho những cuộc tập dợt của anh Hải và anh Thạch. Quyên Quyên trề môi, chơi gì có mãi một trò hoài mà không biết chán.

Buổi trưa, dưới tầng râm của những cây muồng, Quyên Quyên thường thơ thẩn nhặt đám hoa vàng rơi rụng. Con bé thích hoa vàng, có khi nhặt đầy một cái nón cỏ, đem về lấy kim khâu vào sợi chỉ thành từng chuỗi đặt trên cuốn vở trắng chơi, hoặc treo ngay dưới chân thang. Hoa muồng vàng không hương thơm, để đến ngày hôm sau héo quắt lại thành một mùi hăng hắc khó chịu.

(còn tiếp)

anh chi yêu dấu

TRUYỆN DÀI ĐỊNH TIỀN LUYỆN

Trở về với ý nghĩ miên man, tưởng tượng ra tia mắt mừng rỡ của Anh Chi khi mở từng thứ tôi gói cho em, với những tiếng muông khua lách cách và bờ môi hồng ngậm lấy vành thủy tinh. Nhưng sao vẫn chẳng thấy mình hơn hờ được. Hình như tôi linh cảm có một chuyện gì rất buồn rồi sẽ xảy tới.

MÙA HẠ

chương mười

Tôi trở về căn phòng quen thuộc với những giấc mơ chập chờn đứt quãng. Tôi vẫn mơ trong khi ngủ và mơ cả trong khi thức. Tôi mơ thấy tôi và Chi, cả hai đứa bỗng trở thành những kẻ lạ hoắc đi vào một làng mạc quanh hiu, chỉ có những đứa trẻ đứng hai bên đường, đầu kết dây lá ngậy ngô nhìn chúng tôi ngang qua. Tôi mơ thấy tôi và Chi là những kẻ bất hạnh bị xua đuổi ra khỏi thành phố, cả hai vừa dắt nhau chạy vừa khóc tức tưởi, không ai xót thương bênh vực. Tôi mơ một buổi sáng bỗng thấy Chi đội khăn xanh, mặc áo xanh mang tượng thánh giá trước ngực và quý nghiêm trang trong nhà nguyện. Và tôi, kẻ đánh rơi mất trí nhớ về một cõi nào, chẳng còn ý niệm được về thời gian, ngày giờ năm tháng. Chỉ còn lại một chu kỳ độc nhất là những buổi sáng chủ nhật tìm về lang thang trong sân nội trú trường Chi, ngơ ngẩn ngó từng khung cửa sổ màu nâu, lạ lẫm ngó từng người qua lại.

Những buổi sáng thức dậy với một chút mệt mỏi của giấc ngủ còn theo lại, hai cánh môi tôi ngậm vào nhau đắng ngắt. Thường là như vậy, nếu không phải vội vàng đi tới trường để kịp giờ học đầu thì tôi vẫn thường kéo ghế ra ngồi ở gần cửa sổ. Bằng ba ngón tay, tôi miết trên mặt kính làm vỡ những hạt nước nhỏ còn bám trên cửa của một mùa sương đêm qua, làm thành một lối nhìn trong suốt. Qua đó tôi có thể thấy con dốc và đám cỏ ướt se mình bên đường, những gốc cây sần sùi và đám sương mù lằng đằng trên mặt hồ đặc sệt như một chén thạch giờ này chắc lạnh buốt như nước đá tan. Tôi quán người trong chiếc chăn dày thường là như thế, cho đến lúc hơi thở làm mờ dần mất lối nhìn, tôi đứng dậy và tự pha lấy một phin cà phê sữa trước khi rửa mặt. Có khi cô Ngân sắp sẵn mọi thứ, có khi cô quên hay còn nằm nán lại trên giường vì đêm qua ngủ muộn. Tôi có thể sửa soạn lấy được những bữa ăn sáng, hoặc không thì trên đường tới trường tôi vừa đi vừa gặm khúc bánh mì.

Cô Ngân đến bên tôi, giọng nói đục của giấc ngủ còn thâm quầng mắt. Tôi vẫn thấy cô là cái bóng dĩ vãng, của mười năm về trước chẳng hạn, trôi lơ dờ trong sương mù hiện tại. Đôi khi cô lại là hình ảnh đậm nét nhất của những đường hằn chịu đựng quất trên tuổi già một đời người mất đang ngó xuống trên những ngón chân nhòa nhòa.

— Đêm qua cháu ngủ được không?

— Chút chút cô ạ.

— Hèn chi nghe cháu trở mình vật vã hoài.

Hơi thở xoải dài ở cuối câu nói, cô ngân yên lặng thu vén những giấy má, sách báo bừa bộn trên bàn và ngay dưới chân. Tôi nói, cháu cảm thấy hơi mệt cô ạ. Dí mũi sát mặt kính trong trạng thái hồ hững, đầu tôi lênh đênh với những đoạn ngủ rời giấc mơ vụn đêm qua. Là tôi, luôn luôn sống bỏ quên chung quanh mình. Là tôi, sống với đời sống riêng không lúc nào vắng hơi thở tiếng nói và hình bóng Chi. Chi đến thăm tôi trong cơn mưa mù mịt. Nước mưa ướt sũng đôi mắt em. Nước mưa ướt sũng linh hồn bệnh tôi. Chúng tôi ôm nhau khóc ròng.

— Sao tay chân em lạnh ngắt thế này?

— Tại vì em vắng anh. Còn anh, sao mắt anh buồn quá thế?

— Tại vì em nhớ anh.

Chi ngã đầu trên ngực tôi. Có lần tôi đã tưởng ra hình ảnh nồng nàn ấy. Tôi ôm em trong lòng và chúng tôi cùng đọc chung một cuốn sách lớn có đầy hình ảnh màu sắc mà mỗi chữ là một viên kẹo nhỏ ngọt ngào.

- Em là cọng cỏ non.
- Anh là con kiến vàng.
- Con kiến vàng có cần ai bao giờ không anh?
- Không bao giờ. Con kiến vàng hiền lắm, nó chỉ thích quanh quẩn bên ngọn cỏ thôi.
- Anh là con kiến lười.
- Ủ, anh là con kiến lười. Kiến lười đau ốm quanh năm rồi một hôm nó nằm chết rũ dưới chân cỏ.

Tiếng cô Ngàn ho khan sau lưng tôi, cô nói:

- Huy này, tự dung đêm qua cô ngủ mơ kinh khủng quá. Sáng dậy cứ bị ám ảnh hoài...

Cô Ngàn kể cho tôi nghe giấc mơ của cô. Giấc mơ có máu me và nước mắt đầm đìa cùng anh T., đứa con độc nhất của cô đang ở một chiến trường giới tuyến nào. Giọng kể có lẫn những giọt nước mắt nghẹn ngào. Thực sự tôi cũng chỉ biết nghe, cảm lạnh nhìn người đàn bà đang khóc mồn mồn bên mình mà nhọc nhằn cả lời an ủi. Tôi nghĩ, điều mà tôi vẫn tin tưởng là, giấc mơ thường trái ngược với sự thật sắp xảy ra, thỉnh thoảng là một điềm báo lành hay báo hại mà người ta có thể liên tưởng tới. Nhưng chẳng nói ra ý nghĩ ấy. Tôi đứng dậy theo cô xuống bếp sửa soạn phụ với những công việc buổi sáng. Lúc này tôi mới để ý có một sự sắp xếp mới mẻ ở tất cả mọi nơi trong nhà. Từ bếp cho tới phòng ăn và nơi ngồi làm việc của cô, một đám bụi cũ từ bao giờ được phủ đi để chờ một đời bụi nào đó, sắp sửa phủ trên khắp tất cả các mặt phẳng ngang. Có một tiếng reo vui và âm ở đâu rơi rớt theo những hạt bụi mà tôi tưởng được nhận ra.

- Sao lâu rồi không thấy cháu đón em Chi về chơi. Chủ nhật vừa rồi nghe cháu nói lên nội trú, cô cứ tưởng cháu đưa em ấy về chứ.

Tôi chao chiếc muống nhỏ trong tách cà phê sửa thành những đợt sóng vỗ vào bờ sù. Ý nghĩ tôi là những con sóng dập dềnh xô vỗ, tiếng muống thỉnh thoảng va vào thành tách là tiếng gầm thét của những con sóng ấy. Tôi nhìn mãi ngón tay tôi và những con sóng.

- Em Chi đau hơn một tuần lễ nay cô ạ.

Miếng bánh mì bỏ rơi trên mặt bàn khô, cô Ngàn ngừng lên nhìn tôi, hỏi vội:

- Đau chi vậy?
- Cháu cũng chẳng biết nữa.
- Nằm bệnh hơn một tuần lễ là bệnh nặng chứ không thường đâu.
- Cháu cũng chẳng biết nữa.

Tôi thở hơi vào hai lòng bàn tay mình khum lại rồi ấn những ngón tay vào đôi mí mắt mệt mỏi. Rất nhanh, khi mắt tôi vừa nhắm lại

thì hình ảnh Chi hiện ra. Em nằm ngoan ngoãn trên giường, hai tay ép trước ngực, mắt nhắm nghiền trong một giấc ngủ rất bình yên với môi hoa như sắp cười. Hình ảnh tượng thánh nữ Thérèse nằm chết thánh thiện trong tủ kính của nhà nguyện dòng kín mà đạo nào Chi đã dẫn tôi tới. Chết với bông hoa hồng hồ hững trong tay cánh sắp rã. Rồi tất cả những cánh hoa hồng rã ra làm thành cơn mưa hoa hồng rắc ngập hương trời đất.

- Như thế rồi sao?

Cô Ngàn lo lắng nhìn tôi. Miệng tôi buông bờ sù ngọt:

- Cháu có vào thăm em ấy rồi. Em ấy nói vài bữa nữa sẽ khỏi...

Cô Ngàn bật cười nhỏ:

- Bệnh chi mà biết được mình sẽ khỏi trong những ngày tới.

- Cháu cũng chẳng biết nữa. Tự dung thấy mình bất an quá cô ạ.

Sao cái tuần lễ này nó dài lê thê.

- Hôm nay thứ sáu rồi. Chủ nhật sẽ là ngày cách thứ sáu một ngày thôi mà «anh Huy».

Trong giọng nói của cô có một nụ cười lẫn, trêu đùa. Anh Huy. Nhưng tôi không cảm thấy rộn rã như những lần trước. Tách cà phê sửa của tôi đã cạn cả hơi ấm, còn lại một hộp cặn đắng ngắt tôi cũng nuốt hết. Tự dung trên môi tôi có một nụ cười héo hắt:

- Nếu tính kỹ thì bây giờ mới là đầu ngày của thứ sáu, nghĩa là còn đầy đủ của cả hai ngày dài cơ cô ạ.

- Chủ nhật nhớ đưa em Chi về chơi ở nhà trọn ngày nhé.

- Vâng, có lẽ thế. Em ấy mới ốm dậy chắc chẳng dẫn đi đâu chơi được. Cô định đãi bọn cháu gì nào?

- Ăn trưa thật linh đình, chịu không. Cô sẽ đi chợ từ ngày hôm nay.

- Cháu sẽ đi kiếm một chai rượu.

Cô Ngàn ngó sững tôi:

- Rượu nữa cơ à. Cháu uống rượu dữ lắm hở?

- Đâu có. Cháu chỉ ngửi hơi rượu đã đỏ mặt, nhấp một ngụm đã say kênh.

- Sao cháu đề nghị rượu nữa?

Cái nhìn của tôi rớt vào đôi mắt cô Ngàn một nỗi say nào, thật lạ:

- Cháu thích thế. Tiệc là phải có rượu. Rót rượu đặt trước mặt mỗi người dù không uống. Hay chỉ uống một chút cho đỏ mặt, cho say, cho nhìn nhau không phải là mắt thường tâm tưởng thường như mọi lúc.

Khi đứng bên cửa sổ nhà bếp, bên cạnh chiếc lavabo ngập nước trên những cái phin và chén tách hỗn độn, tôi đã tưởng tượng ra bữa

tiệc linh đình với những ly rượu say ấy. Bàn tiệc có mình tôi và Chi ngồi đối diện với nhau và những ánh nến ấm. Có thể chúng tôi là hai con chuột con mang khăn ăn trước ngực nói chuyện «chít chít» với nhau ở hai mép bàn trong một phim hoạt họa dễ thương nọ. Có thể chúng tôi là đôi tình nhân rất kiều cách trong một quán hẹn sang trọng trên không trung của một thành phố thơ mộng nào đó. Và hai ly rượu. Tôi nói, em uống một chút cho đỡ căng đôi má nhé. Còn tôi, tôi nốc cạn ly rượu mình một hơi. Say ngất ngư, nhưng không ăn nói lắm nhảm, mà chỉ nhìn Chi mỉm cười, cười hoài. Trong đầu đã rỗng không tri nhớ rỗng không nghĩ ngợi. Như thế là một hạnh phúc, chỉ cần biết ở bên mình có người yêu dấu mà không cần biết phải lo sợ chi cả. Không, hay là tôi chỉ nên nhấp một chút thôi. Đôi môi chuyện của những người yêu nhau phải có hơi rượu. Đó là một bước của tổ tình. Rượu giúp những lời nói. Rượu đưa những bàn tay mạnh dạn lồng vào nhau. Rượu có men, làm say ngất tình yêu. Một chút thôi cho tình ấm.

Tôi vung tay vươn vai ở những bậc cửa phòng mình cho một buổi sáng thứ sáu qua đi. Những buổi sáng không phải tới trường làm như căng dài ra từng giờ. Và căng dài ra từng phút là thời gian chờ đợi. Tôi đi ra đi vào hoài với ý định này nọ xếp đặt trong đầu của một ngày chủ nhật mới của Chi. Có lẽ thế, tôi sẽ mua tặng em một đóa hoa, như đóa hoa Marguerite trắng của vườn nhà Chú chủ nhật nào. Sao tôi yêu hoa trắng thế không biết nữa. Yêu chết đuối được. Yêu tất cả những người con gái mặc áo trắng nghiêm trang trong thành phố này. Với mắt nhìn thánh thiện. Yêu em. Yêu vũ trụ bỗng trở thành một đám mây. Bước chân em dẫm trên linh hồn anh dấy dọa một kiếp mê mải. Để anh bỗng trở thành một đóa hoa trắng ngủ trên ngực thơm. Hóa kiếp một đời tội lỗi.

Còn ba tuần lễ nữa tôi thi. Bài vở xếp từng núi trước mặt. Từng cuốn, từng cours dày cộm đặc nghệt chữ. Những chữ ghê thật hờ hững. Bây giờ thì mất hẳn cái nôn nao, lo lắng của những lần thi đầu. Đó là một chuyện không được một chút nào hết. Nhưng là tôi bây giờ, tưởng như chả học được gì, chẳng nhớ được gì. Dù đằng sau của một kỳ thi bây giờ còn có một nỗi ám ảnh vô cùng chờ chực chụp tới với tất cả những người con trai không may mắn trên đường khoa bảng. Đó là chuyện phải bỏ ngang việc học hành để đi lính. Với tôi, tất cả chỉ mơ hồ. Sách vở và kỳ thi. Sự việc thi rớt và sau kỳ thi đó. Rất mơ hồ như thế tôi chẳng có trách nhiệm gì với chúng. Là tôi bây giờ chỉ có Anh Chi yêu dấu. Tất cả chỉ là những bóng nhòa nhạt của ảnh ảo trên những gương kính ghép soi mặt vào nhau, nhỏ dần và biến mất.

(còn tiếp)

TÒA SOẠN

● PHẠM NGUYỄN QUỲNH LAN (Qui Nhơn) : Người bạn vàng của TN là cháu dấy rồi, vì đã theo dõi TN từ bộ cũ cho tới bộ mới TN sẽ không « tả oán » nữa. Nhất định rồi đấy. Cháu cứ biên thư cho TN đi hân đang mong đấy.

● THANH VIỆT LINH (Gia Định) : Cố gắng đừng khỏi phải biến thành bán nguyệt san. Như số này, phải đổi khổ để dễ... mua giấy. TN vẫn là tuần báo. Bạn cứ yên chí chờ ở thư năm mỗi tuần.

● ĐAN THU (Vĩnh Long) : Đồng ý, sẽ giữ lại những gì dễ thương để gọi là chút « hương xưa ». Nhất định không than van tả oán và làm bạn ngọc đau tim nữa.

● HOÀNG NGỌC THANH (Hội An) : Đó là tình cảm của thời mới lớn này. Tòa soạn sẽ đọc bài cháu và hy vọng sẽ đăng được.

● TIÊU HẠ (Nha Trang) : «Không biết viết gì» nghĩa là viết văn đó. Tòa soạn đang đọc cái bài viết ngắn của cháu. Dĩ nhiên nếu bài không hợp thì phải bỏ, nhưng cháu thắc mắc làm gì cái chuyện «không may» đó.

● ĐINH VÔ DANH (?) : Giấy báo đã tăng vọt nhưng TN không dám tăng giá bán vì lo ngại túi tiền nhỏ bé của bạn ngọc đó. Cảm ơn sự lo âu và lời chúc của em. TN vẫn hy vọng mình trường thọ đấy chứ.

● NGUYỄN NGUYỄN (Sa Đéc) : Ba người không phải là bạn học với nhau đâu. Chỉ quen nhau thôi. PT không có viết gì cho TN hết. HTH thì thỉnh thoảng thôi. Bài của cháu tòa soạn đang đọc.

● THIÊN VŨ (Pleiku) : bài của bạn tòa soạn đang đọc. Hy vọng sẽ giới thiệu được. Cảm ơn lá thư và lời chúc lành của bạn.

● ĐỀ MÀ KỶ NIỆM (?) : Cháu biên thư mà quên ghi tên làm chú đoàn mờ cả mắt vẫn không biết cháu là ai. «Đề mà kỷ niệm, giọng tuổi Hạ Giao» tòa soạn đang đọc. Cháu cứ yên tâm, TN rất hân hoan để đăng bài cháu mà.

● TỊNH TÂM (Huế) : TN sẵn sàng đăng bài của cháu nếu đọc thấy «được». Đừng thất vọng khi gửi bài. Phải hy vọng nhiều nữa là khác.

● **ĐỖ VĂN NGỌC (PK)**: Đề nghị của bạn nên làm. Nhưng TN làm sao biết được sinh hoạt ở nơi ấy. Vậy bạn còn chờ gì nữa mà không viết loạt bài giới thiệu các sinh hoạt đó đi? Tòa soạn đang chờ.

● **PHẠM NGỌC HẠ (Nha Trang)**: Không sao. Lâu lâu thầy bói cũng phải bị tởm một lần mà. Bài đó đang đọc.

● **LỮ TÌNH TANG (Tam Kỳ)**: Thay đổi lối xưng hô thế nào cũng được. không dám lưu ý lắm điều này. Những đề nghị của em Tòa soạn đang lưu ý đấy. Có nhiều sáng kiến. Đồng ý, nhưng phải có nhiều tiền để thực hiện chứ?

● **LÊ TẤN HÒA (Đà Nẵng)**: Không có sự thiên vị nào trong Tòa soạn đâu cháu ạ. Chỉ có bài « được » hay « không » mà thôi. Đề nghị của cháu Tòa soạn đã thực hiện rồi đó.

● **MIỀN HẠ (Hội An)**: Đọc Tuổi Ngọc là đã ở trong gia đình TN rồi.

● **TH. THU (Qui Nhơn)**: Trả lời thư này chắc cháu đã về Saigon rồi. Cháu có quyền xin mượn của TN ở Tòa soạn. TKT ngồi thường xuyên ở Tòa soạn từ tháng 4 lận cơ. Hân cảm ơn lời thăm của hỏi của cháu đấy.

● **NGÔ CANG (Nha Trang)**: Thơ vẫn nhận được đều. Đừng méo mó nghề nghiệp thì chắc đăng dễ hơn. Khi nào về Saigon ghé chơi. TKT

cảm ơn lời thăm hỏi của anh. DA đã hết bệnh. Và cảm ơn.

● **TRẦN PHY (Ninh Hòa)**: đúng như cháu nghĩ. Gửi vô cái đó không được đâu. Cảm ơn lời chúc lành của cháu.

● **LÊ BÁ KÝ (Dục Mỹ)**: Bức thư có vẻ chán đời nhỉ. Bây giờ chỉ sống cho qua ấy mà. Chúc vui vẻ may mắn.

● **NIU MAI (Long Xuyên)**: Tòa soạn cũng biết có những người đọc TN một cách lộn độn vì tình trạng kinh tế bây giờ ảnh hưởng tới đời sống gia đình nhưng vẫn không làm sao hơn được. Về những câu hỏi của cháu Tòa soạn sẽ chuyển lại cho Nguyễn Thế.

● **ĐỖ KÝ (Đà Nẵng)**: Cháu chỉ gửi về một địa chỉ duy nhất là hộp thư 1146 Saigon. Bài cháu Tòa soạn đang đọc. Cảm ơn lời chúc lành của cháu.

● **VŨ BẢO CHÂU (Phước Nhuận)**: Cảm ơn lời khen về hình bìa của anh. ĐTL là Thiếu úy. Một dịp nào đó anh có thể ghé Tòa soạn chơi.

● **LÊ HÀ THẮNG (Gò Vấp)**: Cũng chỉ mong sống cầm hơi để chờ một tương lai không có tiếng thở dài thôi. Tòa soạn vẫn nhớ tên em đấy chứ. À, số đó bắt đầu cho những thay đổi.

● **TẠ VĂN SỸ (Kon Tum)**: Đã nhận được thư của bạn. Tòa soạn rất thông cảm và bỏ qua.

● **NHƯ HẠT CÁT (Nha Trang)**: Kệ trước, TN có trích đăng một đoạn thư cháu trên BN. và TN. Bài cứ gửi như thế, không bị lạc đâu. Bài viết sạch sẽ thế là soạn thích lắm.

● **PHẠM NGUYỄN (Gia Định)**: Làm sao mà quên được nhỉ, những linh thần cũ, tuy rất bận. Rảnh ghé tòa soạn chơi.

● **VĂN NA (?)**: Em chỉ nên gửi về hộp thư của tòa soạn thôi. Địa chỉ ấy để cho nó « xôm » thế thôi chứ không có người ngồi ở đó (nay đã bỏ rồi). Bài viết cho TN viết đủ mọi đề tài nhưng nhớ đừng đi ra ngoài phạm vi tuổi yêu thương... tuổi mới ớn.

● **PHẠM NGỌC THANH CHUÔNG (Đà Nẵng)**: Thư vẫn về quá nhỉ. Tưởng như một bài thơ. Dĩ nhiên khi cảm thấy cần viết thì cứ viết. TN lúc nào cũng sẵn sàng mà. Bài Tòa soạn đang đọc. Chờ một chút để có thêm kiên nhẫn sau này.

● **CUNG TRẦM (?)**: Thư và bài đã nhận được. Tòa soạn đang đọc.

● **NGUYỄN TRẦN CÚC NHÂN (Tam Kỳ)**: Ở Tòa soạn thường không còn báo cũ. Bao nhiêu báo cũ trả về phải chứa ở kho và cân ký bán cho các chủ Ba Tàu Chợ Lớn. Viết thư cho người đó đi. Tòa soạn sẽ chuyển lại.

bà indira gandhi và thánh gandhi (tiếp theo trang 51)

Nay Bangla Desh (Đông Hồi cũ) được thành lập nhờ sự thắng trận của Ấn, dĩ nhiên sẽ là quốc gia đồng minh. Và nếu còn xảy ra xung đột giữa Ấn và Hồi thì từ nay Ấn có thể tập trung quân về phía Tây để tấn công Hồi quốc với nhiều ưu thế hơn. Ngoài khía cạnh quân sự, từ khi chiến thắng, Ấn Độ đã trở nên quốc gia hùng mạnh nhất trong vùng Nam Á với nhiều uy tín về ngoại giao và chính trị hơn trước kia nhiều.

3— Cuốn «The Quiet American» cũng như cuốn «The Ugly American» đọc đã mười mấy năm nay rồi, không còn nhớ rõ. Cả hai cuốn đều tiểu thuyết hóa hoạt động của một nhóm viên chức Hoa Kỳ (mà nhân vật chính người ta đã gán cho ông Landsdale) hồi đó nỗ lực giúp chính quyền VNCH vừa thu hồi chủ quyền, trở thành một guồng máy cai trị hữu hiệu và một lực lượng chống Cộng tích cực.

BÀI NHẬN ĐƯỢC

từ bạn ngọc

VĂN

Nguyễn Thị Chiêu Thu, Trần Nguyễn Dế Thương, Trầm Tường Nguyên, Minh, Phạm Thương Nghi, Dương Thái Thụy, Phạm Thị Đoan Ca, Tống Ngọc, Phạm Thị Hương Vi, Huỳnh Hoa, Dương Huy Nguyên, Thương Bình, Hà Xuân Diễm, Ngọc Bằng Bằng Đông, Susu, Đơn Phương, Tây Phong Trầm Bích Lan, Vương Ngọc Tuấn, Đông Nghi, Hoàng Nguyên Vĩnh, Tiểu Du, Miên Viễn, Nguyễn Phước Nha Trang, Đặng Quý, Thanh Nhân Vũ Lệ Ái, Nguyễn Thị Sa Đăng, Võ Thy Hồng Xuân, Hương Thủy, Ái Khanh, Mai Ngân Sao, Phạm Phú Phúc, Thanh Việt Linh, Chính Dung, Trần Thị Xuân Đào, Nguyễn Thu.

THƠ

Nguyễn Chánh, Đan Sầu, Anh Việt Thi, Tầm Tuyết, Lê Thơ, BCYA., Nguyễn Công Sầu, Vũ Linh, Việt Linh, Lang Kha, Văn Hoàng Phi, Lãnh Nhân, Văn Dạ Thảo, Nguyễn Ngọc Hoàng, Cát Du, Thương Vy, Băng Châu Sơn Thảo, Lê Hà Thăng, Trần Viễn Mơ, Nam Mao, Lê Tấn Hòa, Dương Thường, Thu Phương Thảo, Liêu Tri, Nguyễn Thiên Thu, Mất To, Anh Việt Thi, Trầm Phý, Hoàn Nghê Mục, Kiều Giang, Lữ Đức Nghiễm, Đỗ Thành Phùng, Phan Nhã Uyên Uyên, Trầm Anh, Cao An, Quỳnh Thoan, Nguyễn Thu Ngân, Mai Thu Nga, Mạc Thủy Chung, N. H. Hoài Sơn Thanh, N.T. Ái Linh, Vũ Bình Yên, Lê Trần Hùng Vân, Văn Công Mỹ, Việt Tường, Lữ Tình Tang, Thu Nguyễn, Lê Khai Nguyên, Cát Du, Thông Vàng, Trương Nguyên, Nguyễn Hương Thủy Phương, Ngọc Thủy Khanh, H.P. Mai Di, Phạm Nguyên Khôi Bá, Mây Nguyễn, Hoàng Nhữ Mi, Nguyễn Tế Khuiên, Trang Loan Thụy, Công Yên, Hoài Nguyệt Dạ Ca, Đan Thư, Đinh Huyền, Hoài Tường, Trần Thụy Chiêm, Phạm Khánh Vũ, Lê Yên Linh Phương, Tùng Kha, Lê Nguyễn Thy Nguyệt, Yên Lữ, H.T. Ohương Khách, T. Hát, Vũ Nhật Nguyên, Trương Ngọc Lâm, Vương Thy Lại, Cúc Vy, Nguyễn Suối Tiên, Ngô Cang, Trần Phương ca, Lê Bá Kỳ, Ái Khanh, Hải Âu Hoài Nhân, Nhã Linh, Lê Đỗ Hòa Sinh, Tha Phương Thảo, Tè Xê, Lữ Tình Tang, Trần Nguyễn Văn M., An Vi, Phan Công Chư, Nguyễn Thị Hạ Huy, Lôi Trần, Rừng Rú Đam Mê, Trương Thoại, Th. Ph., Yên Di, M.N., Nguyễn Thương Hoài, Võ Kỳ Tú, Phiên, Yên Hà Phương, Nguyễn Hân Đông Thảo, Nguyễn Trường Ca, Loan Vũ, Lê Quý Hoàng Sơn, Mỹ Khuê, Hoài Nhân Đạo, Minh Lý, Phạm Ngọc Hải, Phạm Thiệu, Cát Vi Hoàng Trang, K.T. Linh Vũ, Giang Thanh Bình, Ban Mê Thanh Minh, Thổ Ty.

ĐỒNG NAI 270 ĐỀ THÁM SAIGON II

ĐÃ PHÁT HÀNH KHẮP NƠI

CỬA TRƯỜNG, PHÍA BÊN NGOÀI

truyện dài của MAI THẢO

- Phía bên ngoài cửa trường là một thế giới kỳ ảo hay chỉ là cạm bẫy của học trò ?
- Phía bên ngoài cửa trường cô học trò tìm đến tại sao lại tìm về ?

SỐNG MỚI 30B PHẠM NGŨ LÃO SÀI GÒN II

ĐÃ PHÁT HÀNH TOÀN QUỐC

HẠ OI

TRUYỆN DÀI MƠI NHẤT CỦA DUYÊN ANH CHƯA HỀ ĐĂNG TRÊN BÁO NÀO

TẶNG PHẨM MÙA HÈ 73 CỦA MỌI NGƯỜI TỪ 9 ĐẾN 99 TUỔI

- Bạn sẽ gọi mùa hè 1973 bằng hai tiếng tuyệt diệu này như bạn gọi em oi, anh oi, quê hương oi... Bởi vì Hạ oi, là thương yêu oi dạt trải trên 300 trang sách của những tháng năm đẹp nhất một đời người.
- Lên núi mang theo HẠ OI. Xuống biển mang theo HẠ OI. Ra Trung mang theo HẠ OI. Vô Nam mang theo HẠ OI. Bất cứ ở đâu, bất cứ lúc nào trong mùa hè 73 phải có trong tay HẠ OI.

Sữa MONT BLANC

tuổi trắng

CORNELL
UNIVERSITY
OCT 18 1973
LIBRARY

MONT BLANC

*của xứ non cao
đồi dào sinh tố cần thiết cho
trẻ con và người có tuổi.*